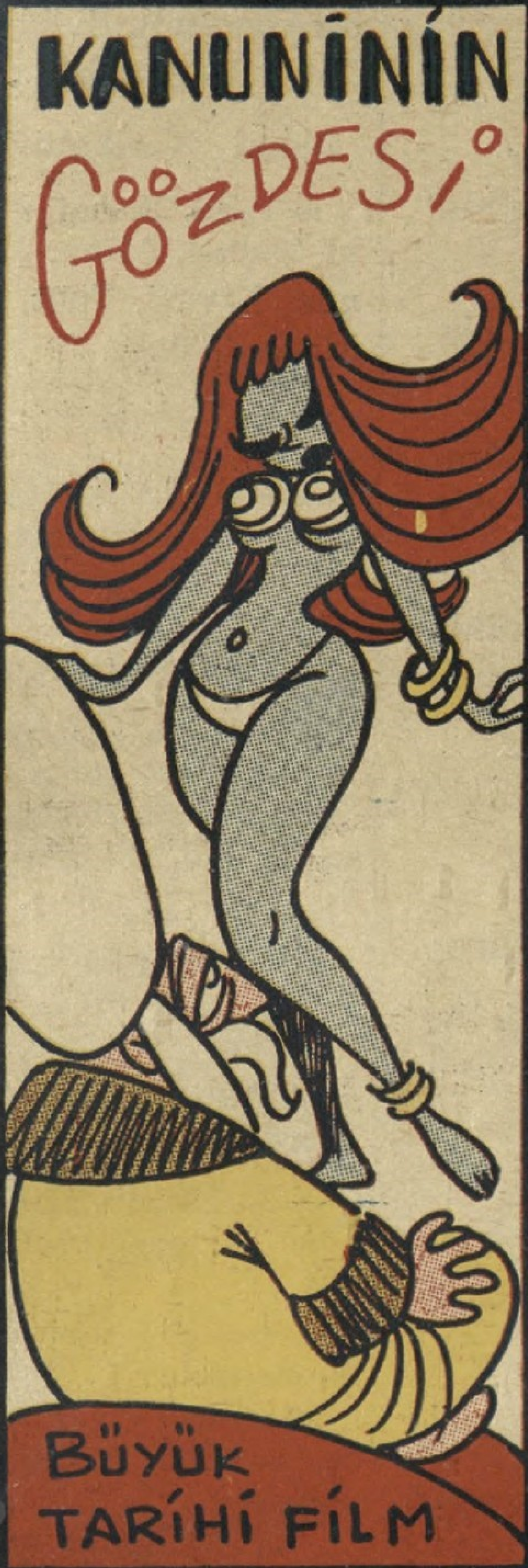
Akbaba

SİNEMA

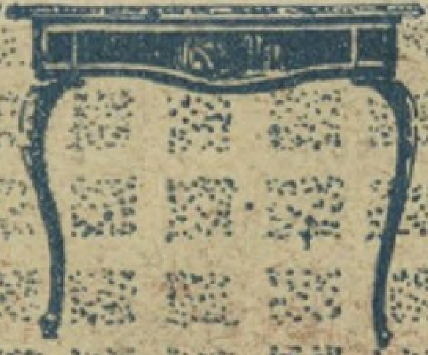
— Yahu, şu yerli filmcilikte hiç mi istikbal yok!..

000401

DAİMA PAZARLIKSIZ SATIŞ YAPAN
DEKORASYON MAĞAZASI
MEVSİM SONU MÜNASEBETİYLE
YALNIZ ŞUBAT AYINA
MÜNHASIR OLARAK
BÜYÜK TENZİLATLI SATIŞ
YAPMAĞA BAŞLAMIŞTIR
İSTİKLÂL CAD. № 353

Eyvah!

★ Her kaçırılan fırsatın arkasından bu çığlık duyulur:

— Eyvaaah!..

★ Hayat, fırsatlardan ibarettir. Ticarette olsun, siyasette olsun, zafer kuşu, yalnız fırsatlardan istifade etmesini bilenlerin başına konar. Hattâ aşkta bile...

★ İşte, karşınıza çıkan, kapınızı çalan, size, davet eden gözlerle kollarını açan bir fırsat var: Dekoration mağazasının, yalnız Şubat ayına mahsus hakikî tenzilâtlı satışı.

★ O zarif salon eşyasından, o mümtaz bir zevk ile seçilmiş döşemelik kumaşlardan, o biblolardan, o nefîs gümüşlerden istifade edemez, fırsatı kaçırırsanız, cidden eyvaaah!...

Seba Melikesi Belkis!

★ Seba Melikesi Belkis, masalların güzelidir.

★ Seba Melikesi Belkis, bir aşk destanıdır.

★ Seba Melikesi Belkis, eski tarihten heyecanlı bir fasıldır.

★ Seba Melikesi Belkis ve Hazreti Süleyman, şaheser bir sinema romanıdır.

Harika fotoğraflar,

Beş renkli bir kapak

Fiatı: 50 kuruş

Umumî Satış Merkezi:
AKBABA Yayınevi

Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Daimî Yazarları:
★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel, Reşat Nuri Güntekin, Hamdi Varoğlu, Zahir Güvemli, Bülent Oran, Nihal Yeğinobalı...

Daimî Karikatüristleri:

★ Togo, Necmi Rıza, Şevki, Nehar, Altan, Nuri, Sinan, Niyazi, Fuat Yılmaz, Metin Gökçe..

★

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet Koçer

★

Abone şartları:

Yıllığı 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruş.
Yabancı memleketlere: Yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira. üç aylığı 750 kuruş.

Sayısı: 35 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

★

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]
[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Telefon
21811

000402

Akbaba

Sayı: 47 — Cilt: 2 — 5 ŞUBAT 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, siyasî mizah gazetesi ★ Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ

Merhum Sağ Olsaydı,...

Rica ederim gözlerinizi öyle kalemimin ucuna dikip bakmayınız. Yazı yazmak kolay değil artık. Ben bile kırk yıllık anadilimin acemisi oldum. Ne diyeceğiz şimdi Tevfik İleri'nin makamına?. Millî Eğitim Bakanlığı mı? Millî Eğitim Vekâleti mi? Maarif Bakanlığı mı? Maarif Vekâleti mi?. Vallâhi kalem şaklabanlığı değil, sahiden bilmiyorum doğrusunu...

Bana sorarsanız, hele bu aralık en iyisi, en uyğunu Maarif Nezaretidir. Hem de şu rahmetli Haşim Paşanın rahat edebilmek için mekteplerin kalkmasını temenni ettiği gibi okulsuz, öğretmensiz, öğrencisiz bir nezaret!..

Ama, benim demek istediğim o değil, memleketimizin maşallah bukadar pedağoğu, sosyoloğu, üroloğu ,hattâ içinden konuşan vantrloğu varken, böyle ciddî bahislerde söz elbet bize düşmez. Varsın ulema-yı kiram efendilerimiz hesap ededursunlar: Liseleri on bire mi indirelim, on üçe mi çıkaralım diye... Biz gelelim kendi konumuza... Şey, pardon, kendi mevzuumuza:

Efendim, hani şu kapılarına kilitler asılan ve girip çıkanların alınlarına damgalar basılan bir dernek var ya: Milliyetçiler Derneği... Işte, Tevfik İleri, geçen yıl bu derneğe dört bin lira vermiş!

Vay efendim vay, gördünüz mü asıl ırkçıyı, şeriatçıyı, kışkırtçıyı? Necip fazıl'ın suçu ne?.. Malatya treninden onu indirip bunu bindirmeli!.

Ama, diyeceksiniz ki, bu Millî Eğitim Bakanlığının ahvali belli olmaz. On, on iki yıl evvel de, devletin paracıkları, Volga türküsü çağıran «Yurd ve Dünya» Dergisine abone bedeli diye ihsan edilmişti. O «Yurd ve Dünya» ki, çıkaranlardan biri şimdi sınır dışına kaçmış, bir kaçı da Ankara Üniversitesinden Senato karariyle yürütülmüştürr.

İşin tuhafı, şimdi Tevfik ileri'yi inkılâp namına tefe koyup piyasa türküsüne çevirenler kimlerdir bilir misiniz? Millî kızıllarımız himaye edilirken ağızlarını bile açmayan o zamanki anadan doğma C. H. P. dilsizleri!

Ah rahmetli Haşim Paşa, sen eğer bugün sağ olsaydın, eski fikrini tam tersine çevirir ve mekteplerin selâmeti namına Bakanlığı kapatıverirdin!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Sen gül dalında konca, Ben dağ yolunda yonca, Sen açılır gülersin, Ben sararıp solunca!..

000403

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

— Birinci Fasıl —

Hacivat — (**Bir tef tıngırtısı içinde reverans yaparak perdeye gelir.**) Of, hay hak!

Karagöz — (**Evinden**) Öhö, öhö!.

Hacivat — Öof, hay hak!.. Oof, hay hak!.

Karagöz — (**Evinden**) Öhö, öhö!.. Öhö, öhö!.

Hacivat — Oof!...

Karagöz — (**Perdenin kenarından başını çıkartıp Hacivadın sözünü keserek**) Ulan Hacivat, zaten burnumdan soluyorum! Şabah sabah kapımın önünde ah, of çekerek beni derde sokma!

Hacivat — Aman Karagözüm, ben of çekmiyorum ki!

Karagöz — (**Perdenin kenarından**) Ya, ne halt ediyorsun? tırıyorsun!.

Hacivat — İlham topluyorum. Şimdi ne cevherler yumurtlıyacağımı görürsün!

Karagöz — (**Perdenin kenarından**) Bana bak, Hacivat! Ne toplarsan topla! Ne yumurtlarsan yumurtla! Yalnız beni rahat bırak, yoksa horozlanmaya başlıyorum, tepene binerim ha!

Hacivat — Sinirlenme, Karagözüm, sinirlenme! Git yatacığına rahatcacık yat! Yalnız can kulağiyle inşadımı dinle de gözün, gönlün açılsın!..

Karagöz — (**Perdenin kenarından**) Ne inşası? Apartman mı yap-

Hacivat — İnşa değil, inşad, Karagöz! Yani senin anlıyacağın, şiir okuyacağım! İlham topluyorum, diyorum ya, topladım! Şimdi irticalen başlıyorum!

Karagöz — (**Perdenin kenarından**) Sakın ha, Hacivat. Öyle bir halt edeyim deme!.

Hacivat — Ne gibi!

Karagöz — (**Perdenin kenarından**) İrtihal edeyim deme!

Hacivat — Ağzını hayıra aç, Karagöz! İrticalen okuyacağım demek, düşünmeden, içimden doğduğu gibi okuyacağım, demek!

Karagöz — (**Çekilerek**) Sen, beni rahat bırakmıyacaksın ya, neyse!

Hacivat — (**Ayağiyle vezine tempo tutarak**) Fâilâtün,fâilâtün, fâilâtün, fâilât. Mefâilün, mefâilün, mefâilün, mefâilün!... Mütefâilün, mütefâilün, mütefâilün, mütefâilün!...

Karagöz — (**Perdenin kenarından**) Tuu, Allah mustahakkını versin! Yumurtlamadan önce bir de gıdıklıyacak mısın?.

Hacivat — Sus, Karagözüm, ilhamımı bozma! (**Karagöz çekilir**) Fâilâtün, fâilâtün, fâilâtün, fâilün!.. Hay hak!

Ders alıp dikkatle bak, karşında ibret perdesi!
Perdedir lâkin hakikat, akl-ü hikmet perdesi!

Gördüğün eşyada çokluk, ayrılık zahirdedir,
Toplar âğuşunda tek mânada vahdet perdesi!

Her sözün bir remzi, bir mânası, bir mazmunu var,
Nüktedandır, nökte-pîradır zarafet perdesi!

Perde kurduk, şem'a yaktık, gösterip zıll-ü hayal,
Gördüğün zıll-ü hayal, amma hakikat perdesi!

Ey Hacivat, neş'e kat, neş'enle mahzun dillere,
Olmasın seyreyleyen yârâna sıklet perdesi!

(**Olduğu yerde tepinerek**) Yar bana bir eğlence! Yar, yar, aman, aman!.

Karagözün sesi — Dur, kerata, şimdi geliyorum!.

Hacivat — (**Tepinmeğe devam ederek**) Yar bana bir eğlence! Yar, yar, aman, aman!.

(**Karaöz pencereden Hacivadın üstüne atlar, altalta, üstüste yuvarlanırlar.**)

Hacivat — (**İnliyerek**) Ay, aman, of!.

Karagöz — Şimdi istediğin kadar of çek Hacivat!.

Hacival — Karagözüm, az daha kamyon altında kalmış gibi eziliyordum! Kapı dururken, pencereden atlanır mı? İktidardan düşer gibi ne oluyorsun böyle!.

Karagöz — Ya sen, sabah sabah, kapının önünde, mitinğ meydanına gelmiş parti hatibi gibi ne oluyorsun öyle! Ah, of çekme dokunuyor, dedim be!.

Hacivat — Nerene dokunuyor, Karagözüm?

Karagöz — Elinin körüne! Her şeyime dokunuyor! Evvelâ keseme dokunuyor. Üç aylıkları alalı yirmi gün oldu olmadı, paralar suyunu çekti. Şimdi asıl ahı, ofu ben çekecekken seni dinler miyim? Sonra mideme dokunuyor: Çoluk çocuk evde her gün kurufasulye yemeden atom bombası kesildik! Daha sonra sinirlerime dokunuyor: Nutuk dinlemekten sinirlerim bozuldu yahu! Radyoyu aç nutuk, gazeteyi aç nutuk,, illallah!.

Hacivat — Karagözüm, hayvan-ı natık değil misin, elbette dinliyeceksin!

Karagöz — Hayvan sensin!,

Hacivat — Yanlış anlama Karagözüm, (hayvan-ı natık) demek, eski mantıkçıların tarifince, konuşan yaratık, yani insan demektir. İnsan değil misin?,

Karagöz — Değilim ya!.

Hacivat — Nesin öyleyse?

Karagöz — Dar ve sabitgelirlilerin emekliler sınıfındanım! İnsana benziyen tarafım kaldı mı, bak!

Hacivat — Aman Karagözüm, anlıyorum ki çok dertliymişsin. Ben de seni karşılıklı ırlaşalım diye çağıracaktım!

Karagöz — Ağzını bozma! Sen kendi kendine ırlayıp zırla!

Hacivat - Karagözüm, kötü söz söylemedim ki, öz Türkçe konuştum! Irlaşalım demekle müşaare edelim demek istiyorum yani!

Karagöz — Öz Türkçenden başlatma beni, Hacivat! Müşavere edecek adam bulamadın da beni mi buldun? Sen beni Başbakanlık müsteşarı mı sanıyorsun?

Hacivat — Karagözüm, sana lâkırdı anlatmak çok güç! Öz Türkçe söylüyorum, anlamıyorsun! Osmanlıca söylüyorum, onu da anlamıyorsun. Seninle nasıl konuşmalı, şaşırdım kaldım!

Karagöz — Kendi dilin yok mu, onunla konuş!

Hacivat — Benim dilim yok!

Karagöz — Dilin mi yok? Ağzının içindeki ne?

Hacivat — Dil ama, yaşıyan dil değil! Karagözüm, Dil Kurumunun beyanatını da mı okumadın? Yaşıyan dil, bizim gibi yaşlıların değil, gençlerin diliymiş! Sen de, ben de, artık ne de olsa genç sayılmayız, kırkını aştık değil mi?.

Karaöz — Altmışa çoktan merdiven dayadık ama, kırkını aştık diyelim! Peki, ne olacak?

Hacivat — Ne olacak, git Nurullah Ataç'tan öz Türkçe öğren!

Karagöz — O da kim?

Hacivat — Meşhur dilci!

Karagöz — Bu zenaat da yeni mi çıktı, Hacivat? Bunca yıl şehir kaldırımı çiğnedim. Ciğerci bilirim, başçı bilirim, sakatçı bilirim, amma dilci diye bir şey işitmedim!

Hacivat — O senin bildiğin gibi dilci değil! Dilmen, dil üstadı, dil bilgini, dil mucidi, dil allâmesi! Her gün dilimize dil katar. Yeni yeni öz Türkçe sözler bulup uydurur. Kökü Türkçe olmayan söz söylemez. Dilin tertibini değiştirir: Fiili başa getirir, failî arkaya! Haberi öne alır, müptedayı sona kor. Senin benim gibi konuşmaz, öz Türkçe söyler, canlı dil yazar, canlı dil konuşur... Hah, işte, o da bu tarafa doğru geliyor!

Karagöz — Şu zat mı?

Hacivat — Evet, o!

Karagöz — (**Titremeye başlar**) Dı,dı,dı,... Dı,dı,dı!.

Hacivat — Hasta mısın Karagözüm, neye titriyorsun?

Karagöz — Korkudan Hacivat! Gözlerini yuvarlak yuvarlak açıp bu tarafa öyle bir baktı ki, ödüm koptu! Aman, onu buraya getirme!

Hacivat — Merak etme, Karagözüm, ben varken sana zararı dokunmaz!.

Karagöz — Ama, çok fena baktı, Hacivat!

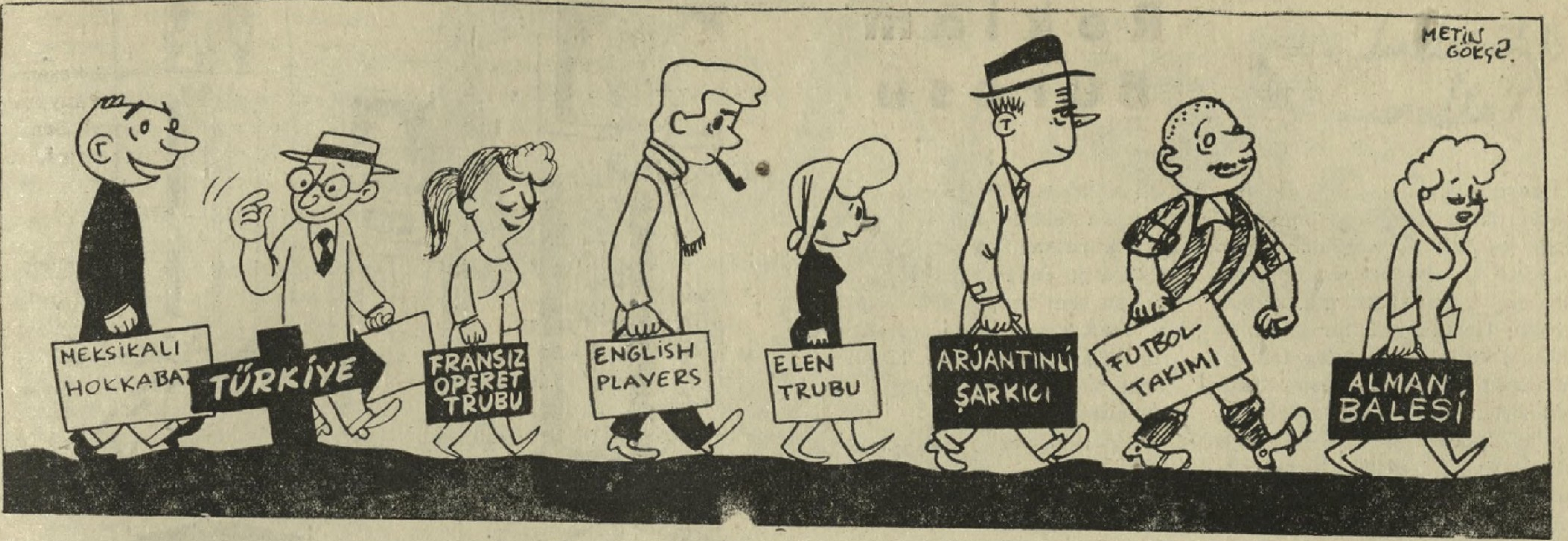
Hacivat — Korkma, Karagözüm, ona inşat bakışı derler. Öyle kuvvetli görünür ama, tehlikeli değildir. Şimdi rica edip kendisini buraya çağırayım. Dil meselesinin ne olduğunu anlarsın!

[Karagöz bir tarafa çekilir. Hacivat, Nurullah Ataçı karşılamaya gider.]

—Birinci faslın sonu —

000404

TURİST AKINI!..

Aylar!

Meşhur 14 Mayıs fırtınası memleketi epiy süpürdü: Halk Partisi gitti, Demokrat Parti geldi. Anayasa gitti, Teşkilât-ı Esasiye kanunu geldi. Okul gitti, mektep geldi. Danıştay gitti, Devlet Şûrası geldi... Derken efendim, şimdi gazetelerin yazdığına göre, Ekim gidiyor, Kasım gidiyor, Aralık gidiyor, Ocak gidiyor ve Birinciteşrin, İkinciteşrin, Birinci kânun, İkinci kânun geliyormuş..

Düşünüyorum: Acaba, topyekûn bir dönüşle tekrar mübarek arabî aylarına başlasak nasıl olur?.

Şevval, Zilka'de, Zilhicce, Muharrem, Safer, Rebiulevvel!..

Meşhur fizik kaidesi: Meğer dil gibi manevî işlerde bile doğru imiş: «Her tesir aksi tesire müsavidir!»

İşte, Dil Kurumu da vurduğu kadar vuruluyor.

Garsonların yüzde onu!...

Ört ki!

Parti kongreleri daima dileklerle biter: Bunun, Başbakana telgraftan başlayıp mahalleye fener asılmasına kadar çeşitli şekilleri vardır.

Dün gazetelerde okudum: Bir C. H. P. kongresinde mezar fiyatlarının ucuzlatılması istenmiş!

Hazin şey doğrusu...

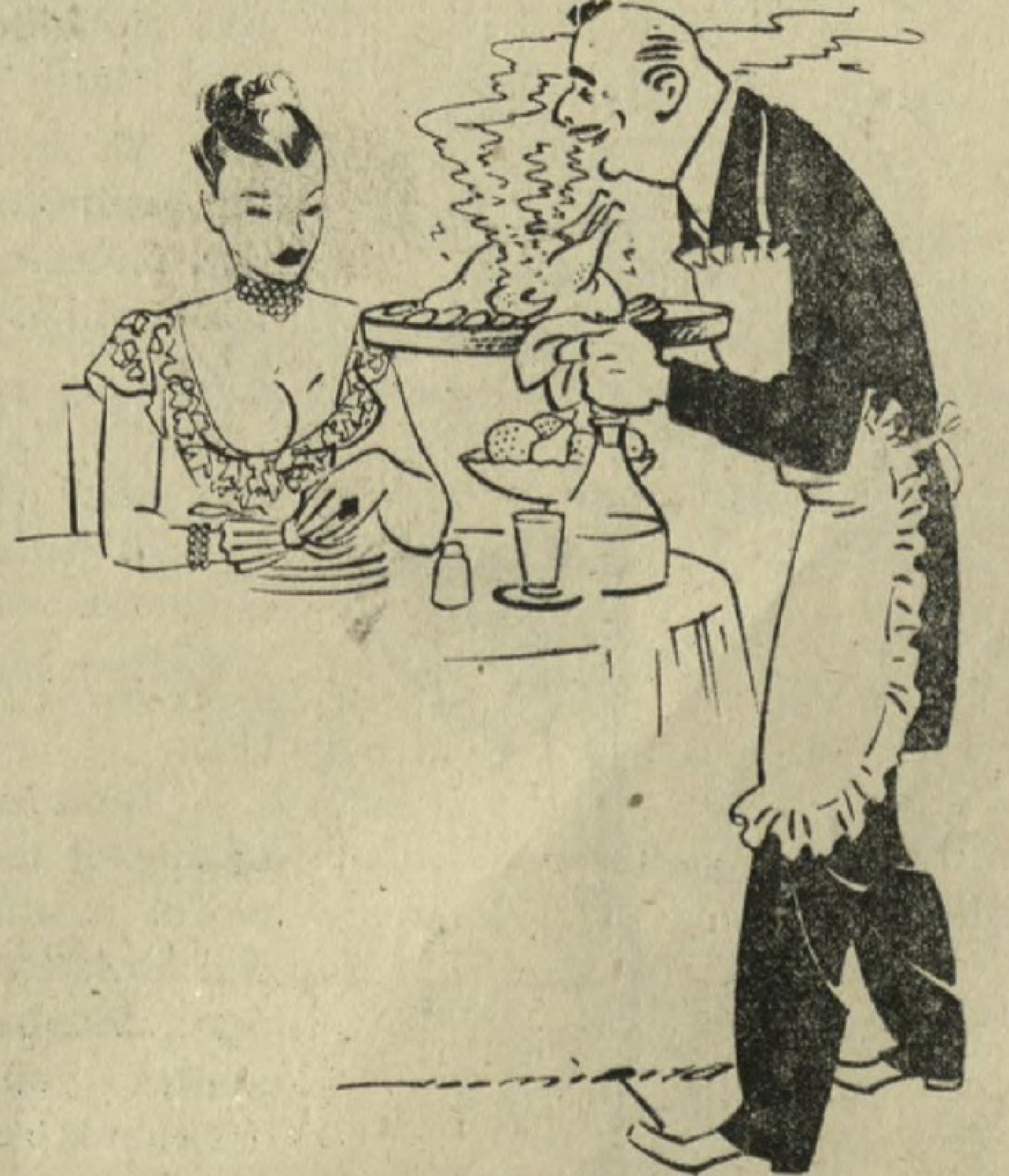
Demek muhalif vatandaşlar artık yağ gibi, et gibi, pirinç gibi, meyve gibi dünya nimetlerinin ucuzlamasından ümitlerini kestiler, hiç olmazsa ahret yolculuğu keseye uygun olsun diyorlar, öyle mi?

Doğrusu, bu, yaşamak isteyen bir partinin dileğine hiç benzemiyor. Yoksa Allah esirgesin, C. H. P. liler topyekûn intihara mı karar verdiler dersiniz?

Ne oluyoruz böyle?. Acemin: «Ört ki ölem!» demesi gibi...

Bekâr delikanlı bir hizmetçi almıştı!..

000405

İstanbul Notları

Reklâm Bürosu

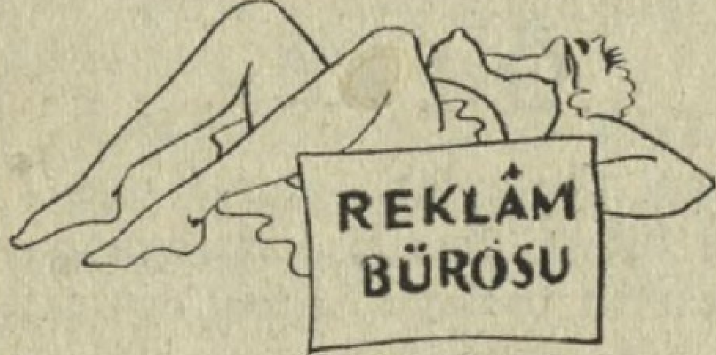
Epeydir görmemiştim onu. Ankarada filân zannediyordum. Öylesine eş dost piyasasından uzaklaşmıştı ki, İstanbulda bulunduğundan, Allah biliyor ya, şüpheliydim. Ummadığım bir zamanda karşılaşıverince, az daha tanıyamıyacaktım keratayı. Hoş, tanımamakta, başka sebeplerden dolayı da haklıydım ya... Bir kere, iki yıl kadar evvel bıraktığım sümsük, uyuşuk tahsildarın yerinde kalantor bir adam vardı. Herifin sırtındaki palto en aşağı, benim altı aylık kazancıma mal olacak kadar pahalı cinstendi. Artık üst tarafını siz kıyas edin.

— Ulan sen misin yoksa? dedim.

— Benim ya, dedi.

— Tanımıyacaktım az kalsın.

— Sen değil, anam bile tanı-

madı da kimi istiyorsunuz diye sordu.

— Nasıl bu hale geldin? Adanada pamuk tarlaların mı vardı? Yoksa Nato karargâhına bina mı kiraladın?

— Ne o, ne öteki.

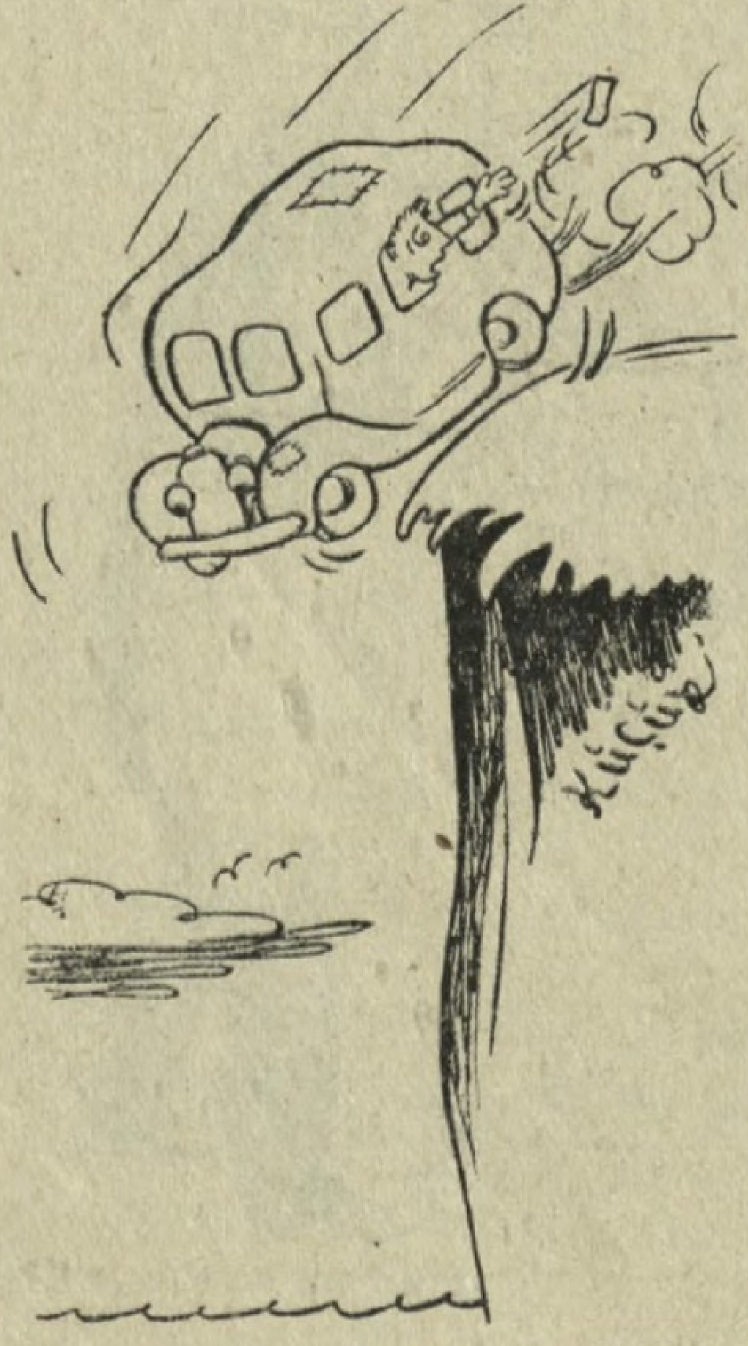
— Öyleyse tetkik seyahati dönüşlerinde getirdiklerini satışa çıkardın...

— Soğukluğu bırak şimdi. Ben kim, tetkik seyahati kim...

— E, ne oldun ya?

— Ne miras, ne piyango, ne Denizcilik Bankası ikramiyesi... Sadece Amerikanvari bir reklâm bürosu kurdum.

— Reklâm bürosu mu? O da ne?

Yolcu — Eyvah bilet uçtu!..

— Anlatayım. Basbayağı, ticaret erbabına reklâm yapmak için bir büro kurdum. Sen şimdi, kaç tane ticaret erbabı var ki, yalnız ilândan seni zengin etsin diyeceksin, ama, kazın ayağı zannettiğin gibi değil. Bir kere irili ufaklı ne kadar tüccar varsa, hepsi benim müşterimdir.

— Ya... E, nasıl reklâm yapıyorsun onlara?

— Amerikan usulü. Yani gayet basit. Herkesin düşünebileceği, kimsenin tatbik etmiyeceği usullerle...

— Neymiş o usuller bakalım?

— Sen meselâ ne satarsın?

— Ben gazeteciyim kardeşim, ne satacağım?

— Öyle ya, gazetecisin. Demek ki fikir satarsın. Ben senin fikirlerini senden iyi satarım. Bana gelirsin, yüksek fikirlerine göre, beş yüzden bine kadar bir para yatırırsın, ben senin fikirlerini daha çoğuna satar, hem aradaki farkı alırım, hem seninle kararlaştırdığımız ücreti.

— Allah Allah.. Yahu ben hikâye yazdım meselâ, bunu götürür...

— Hah işte üstüne bastın. Bunu götürür gazeteye verirsen en çoğu on beş papel alırsın. Bana getirirsen ben onu senden yüz liraya alır, resimli roman haline sokar, beş yüz liraya elli tefrikalık bir resimli roman diye sürerim. Yahut çorapçısın da, çorapların elinde kaldı, değil mi? Bana gelirsin, ben sana reklâm yaparım. Yani güzel bir kız bulurum, poz poz resimlerini çektiririm çıplak bacakla. Sonra resimlerdeki bacakların topuklarını çorap varmış gibi hafifçe rötuş ettiririm. Bir gazeteye çorap ilânı diye koydurur, öbür gazeteye model kızın kim olduğu hakkında ayni fotoğrafla bir masal uydurdum mu, birinden biri muhakkak satılır...

— Nasıl birinden biri?

— Ya senin çoraplar satılır, onlar satılmazsa kız muhakkak gider. Evlenir veya muvafık bir teklif alırsa, benim hissemi verir tabii...

Reklâm bürosunun faaliyet tarzını anlar gibi oluyordum.

— İki yıldır bunun için mi meydanlarda yoksun?

Reklâm bürosu kâşifi başını salladı:

— Tabii birader, dedi, kolay mı, memleket memleket dolaşıp canlı model aradık. Kimi köylü kızından hoşlanıyor, kimi plâj güzelinden... Müşterilerin zevkine göre reklâm yapmazsak kazancımızı hakketmiş sayılmayız ki...

Adamın yerden göğe kadar hakkı vardı. Tebrik ettim ve ayrıldım.

— İnayet ola!...

OKUL — AİLE BİRLİĞİ

Varsa sizinkini de Allah bağışlasın ama, bizim lisenin dokuzuncu sınıfındaki oğlan pek nanemolla, pek münasebetsiz, âdeta ahmak, yaşadığı devrin nimetlerine tamamen yabancı, miskinin biri... Başıma evlât diye gelen felâketi düşünün bir kere ki, benim zavallı alık oğlum ne maça gider, ne operete... Pazar tatilini bile miskin miskin kitap okumakla geçirir. Geçen gün karşıma aldım:

— Oğlum, dedim, ne olacak bu sünepelikle senin halin. Babandan ibret alsana biraz. Bukadar okumakla ne olacaksın? Sonunda aç kalacak değil misin? Biraz dünyaya karış, adam ol, günün gidişine uy... Baksana, senin yaşında kitap okuyan insan kaldı mı hiç? Ya kendileri oynuyor, ya oynatıyorlar. Top mu olur, kumar mı, sen de münasip bir meşguliyet bul kendine. Hiç değilse şu Milliyetçiler Derneğine gireydin de, yobaz, mobaz, neyse, ama hiç olmazsa günün meçhulleri arasında adın geçeydi. Hapislere gir, adam vur, bir şeyler yap oğlum, canlan biraz...

Bereket, geçen gün bir vesile zuhur etti de, bizimkinin öğretmenleriyle temas edip kendisi hakkında talimat almak fırsatını buldum; daha doğrusu, o ümitle bu toplantıya gittim.

Salonda bir kaç öğretmenle bir alay öğrenci velisi vardı. Çoğu kadın. Ama, bunlara kadın demek pek yerinde olmaz. Çünkü, hemen hepsi, seyyar kürkçü, kuyumcu halinde, kadınlık tarafları bu yük altında kaybolmuş. Dernek başkanı, toplantının hikmetini uzun bir nutka rağmen bir türlü izah edemediği için hemen gündeme geçildi. Birinci madde, ilk üç aylık çalışmalardan elde edilen neticelerin gözden geçirilmesi ve çocuk

ların nasıl daha iyi hazırlanmaları gerektiğinin düşünülmesine dairdi. Hemen bir veli (bayan) söz aldı:

— Efendim, dedi, bizim mektepler in maalesef hayatla alâkası yok. Çocuk mektebe gelip gidiyor ama, evde ne yapması, sokakta nasıl yürümesi, kadınlarla nasıl konuşması lâzım, hâlâ öğrenemedi. Bir sürü fizik formülü mü ne diyorlar, hafız gibi onları ezberlemeğe çalışıyor. Halbuki dün kabul günümdü, mektebe göndermedim. Filiz hamfendiye bir kadeh likör koyuncaya kadar akla karayı seçti, Halep işi örtünün üstüne döktü, yerin dibine geçtim. Onuncu sınıfta, iki senedir de büyük bir gayretle ayni sınıfa de-

000406

vam ediyor, henüz briç nasıl oynanır öğrenemedi vallâhi...

Az daha kadıncağızın boynuna sarılacaktım. Öyle ya, biz ne diye çocuklarımızı mektebe gönderiyoruz? Bir takım Ortaçağ birgilerini ezberletsinler diye mi?

Derken bir başka bayan söz aldı:

— Bir hafta önce Kale'den Duvr'a geçiyordum. Trende iki yabancının münakaşasını dinledim. Parmağım ağzımda kaldı. Ne birbirlerine küfür ettiler, ne bıçakladılar. Halbuki benim oğlum geçen gün arkadaşından yediği tekmeyle hastahaneye yatırıldı, biliyorsunuz. Çocuklarımıza biraz hayat terbiyesi verebilsek ne iyi olacak...

Yine bir bayan veli söze karıştı. Kadınlar, bir araya gelince, birinin sözünü bitirmesini beklemedik'eri gibi, söz almak lüzumunu da hemen unutuveriyorlar. Hele orada kendilerinden başkalarının bulunduğunu ise sahiden unutuyor da kendi kendilerine konuşur gibi yapıyorlar âdeta... Bu bayan da görünüşte bize, ama gerçekte kendine hitabederek heyecanla söze başladı:

— Oğlumu geçen gün garsoniyerinde bastırdım. Ne yapıyordu biliyor musunuz? Mesele hallediyordu, yani matematik, cebir, mi ne diyorlar, evet cebir meselesi halllediyordu... Kulağından tuttuğum gibi, sinemaya defettim. Nedir efendim bu ev vazifelerinden çektiklerimiz! Bir de gelip bana sormuyor mu, bu ne demek diye, deli çıkıyorum vallahi. Kuzum, mekteplerde hocafendilerin işi gücü nedir, öğrenmek isterdim...

Bu hiddetli bayanın karşısında, öğretmenler derhal velilerin sıraları arasına karıştılar. Baktım, millet benden dertli, bir yiyip oğlanın haline bin şükrederek toplantıyı terkettim.

— İstanbul Muhabiri —

Yükseliş!

Hakkı Tarık, uzun zamandan beri hep ayni berberde traş oluyordu. Bir gün Hakkı Süha sordu:

— Üstad, neden bu berberi tercih ediyorsun?

Üstad, şu cevabı verdi:

— Bu zat kendi kendini yetiştirmiştir. Kundura boyacılığiyle hayata atıldı ve çalışa çalışa ayaktan başa yükseldi!

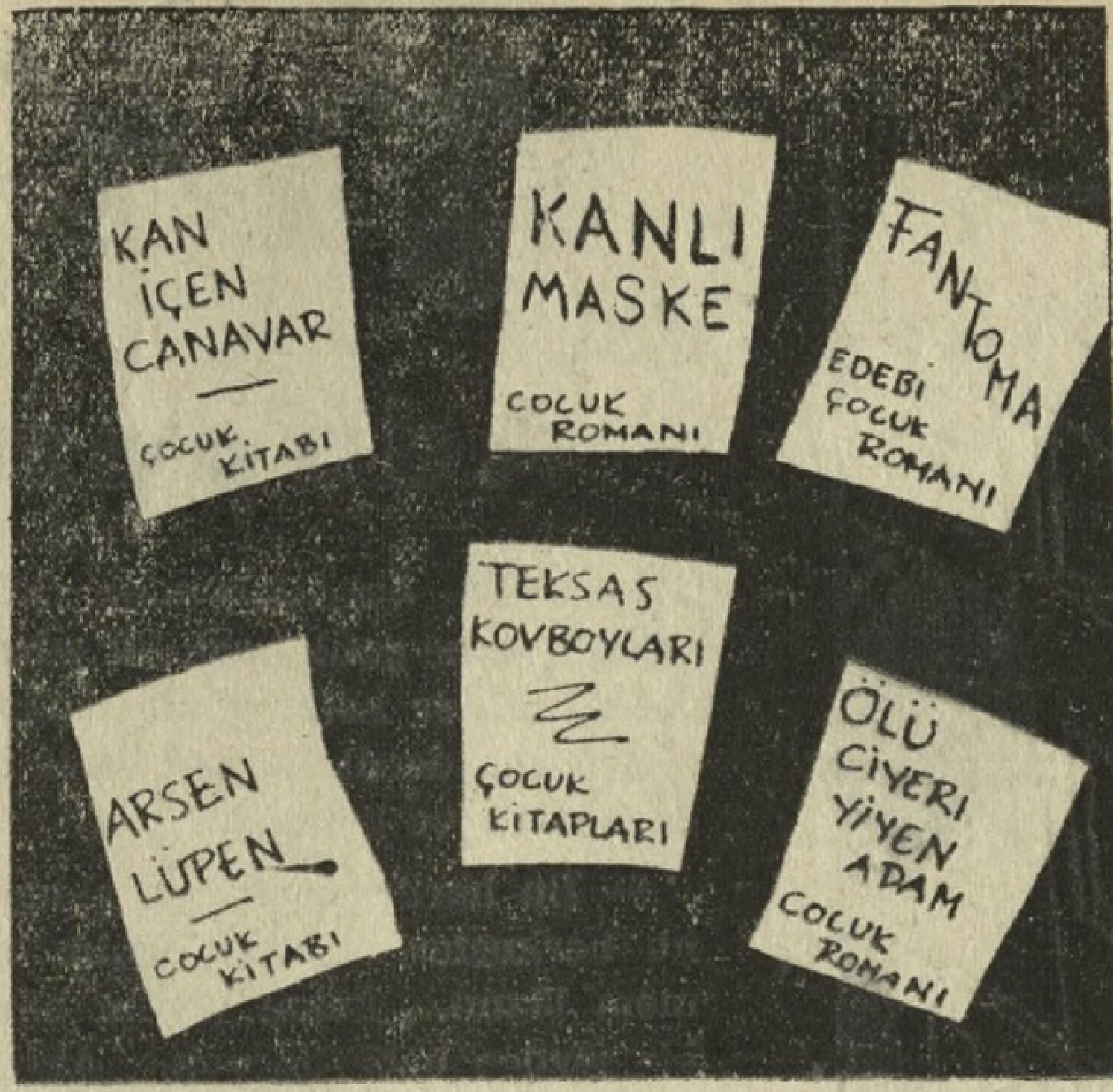
KADIN DİLİ

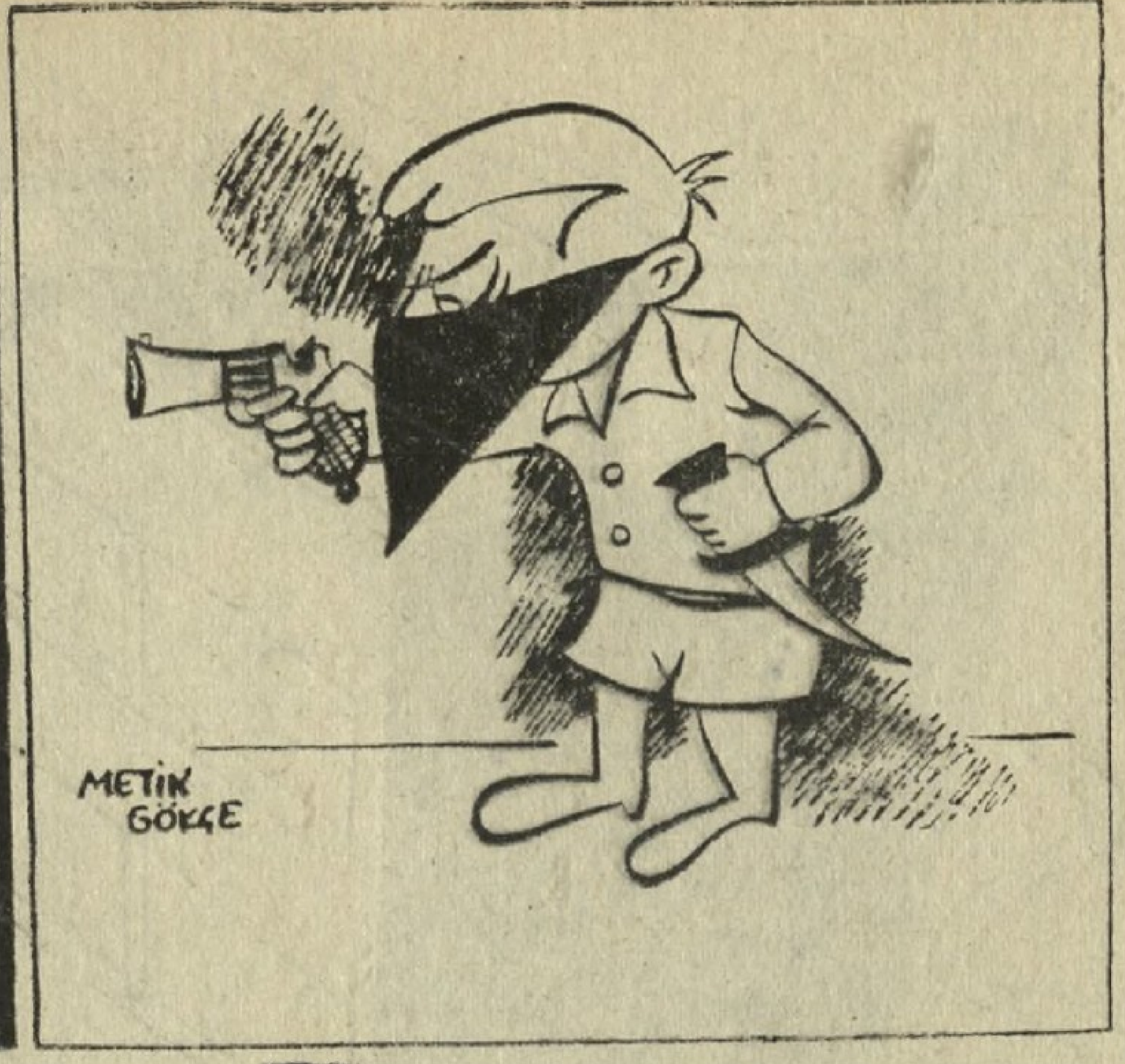
Doğan Nadi, Faruk Feniğe sordu:

— Kadınlar kongresinin yazısı nekadar tuttu?

— İki sütun..

— İki sütun mu? Allah Allah, bu kadınlar dilsiz mi yoksa?..

Eserlerin eseri!..

KİMLERMİŞ?

Neclâ; ile leylâ, kadınlık politikası üzerine lâf ediyorlardı. Neclâ:

— Okudun mu gazetede? diye sordu, doktorlar öpüşmenin aleyhinde bulunuyorlarmış...

Leylâ omuz silkti:

— Aldırma, söyliyenler muhakkak evli doktorlardır!

Sebebi var!

Doktor Kâzım Dağyolu, hastasını tarttı:

— Maşallah dedi,, son gördüğümdenberi ağırlaşmışsınız...

Zarif kadın, hemen özür diledi:

— Ne yapayım doktor? Üç dişi mi doldurttum da!

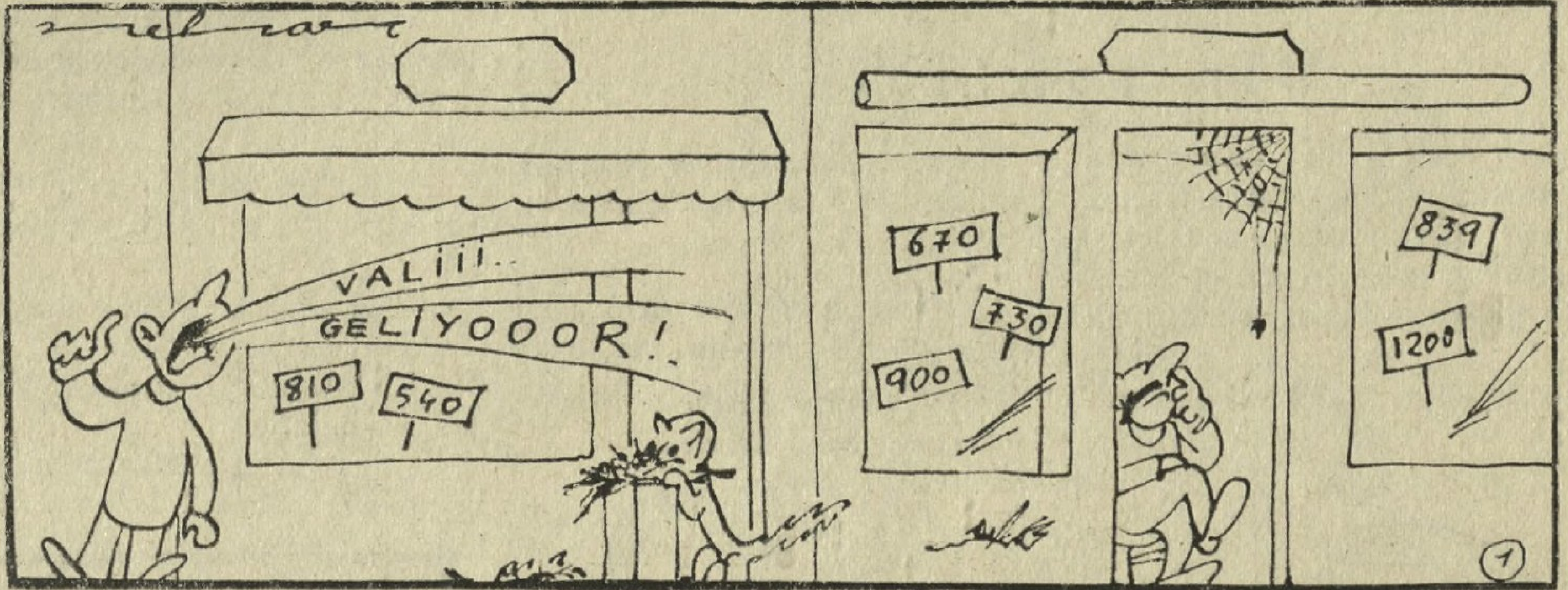
BAŞA GELEN

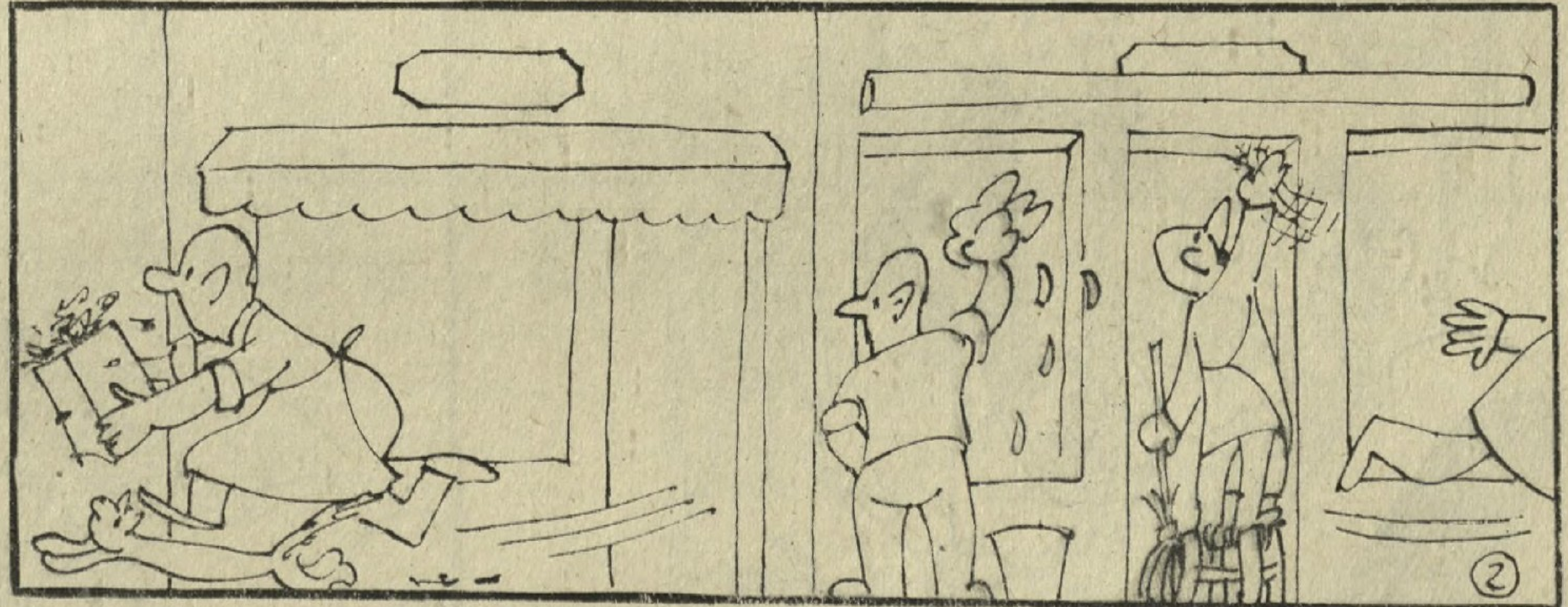
Annesi felâketi öğrenince deliye döndü:

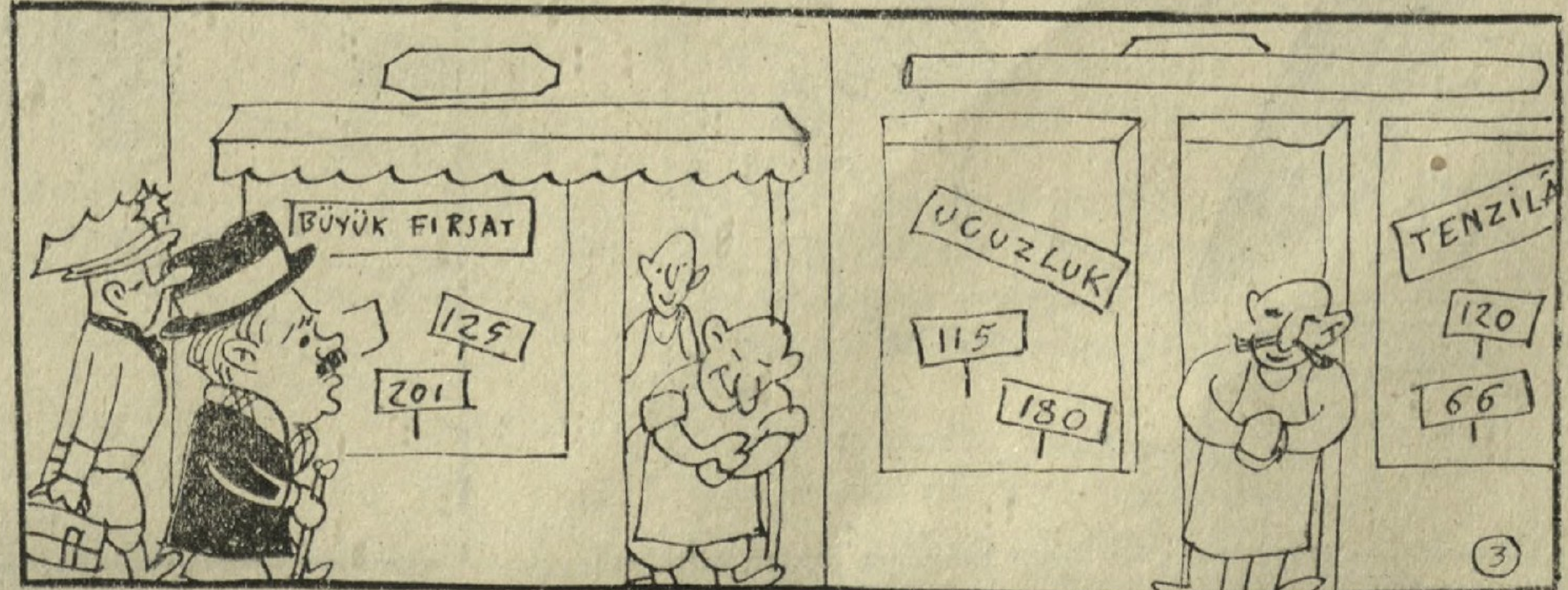
— Ne haltettin kız? diye çıkışmağa başladı, şimdi başına ne gelecek biliyor musun?

«Kız», memnun memnun gülümsedi:

— Tabii biliyorum anne, dedi, tel duvak!

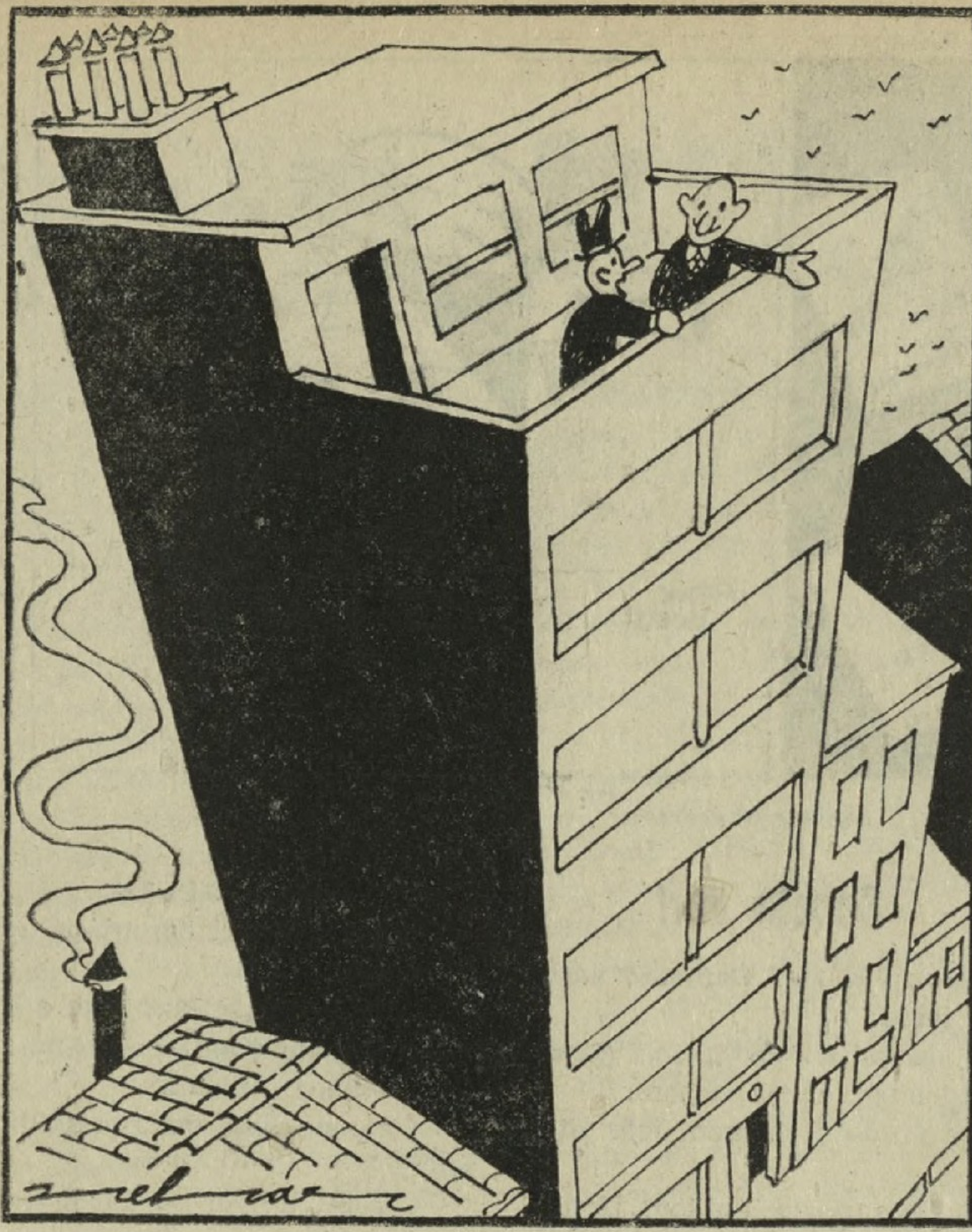

TEFTİŞ!..

000407

— Bu apartmanın bir faydasını daha gördüm: Herkes beni mebus zannediyor!...

Bir top için

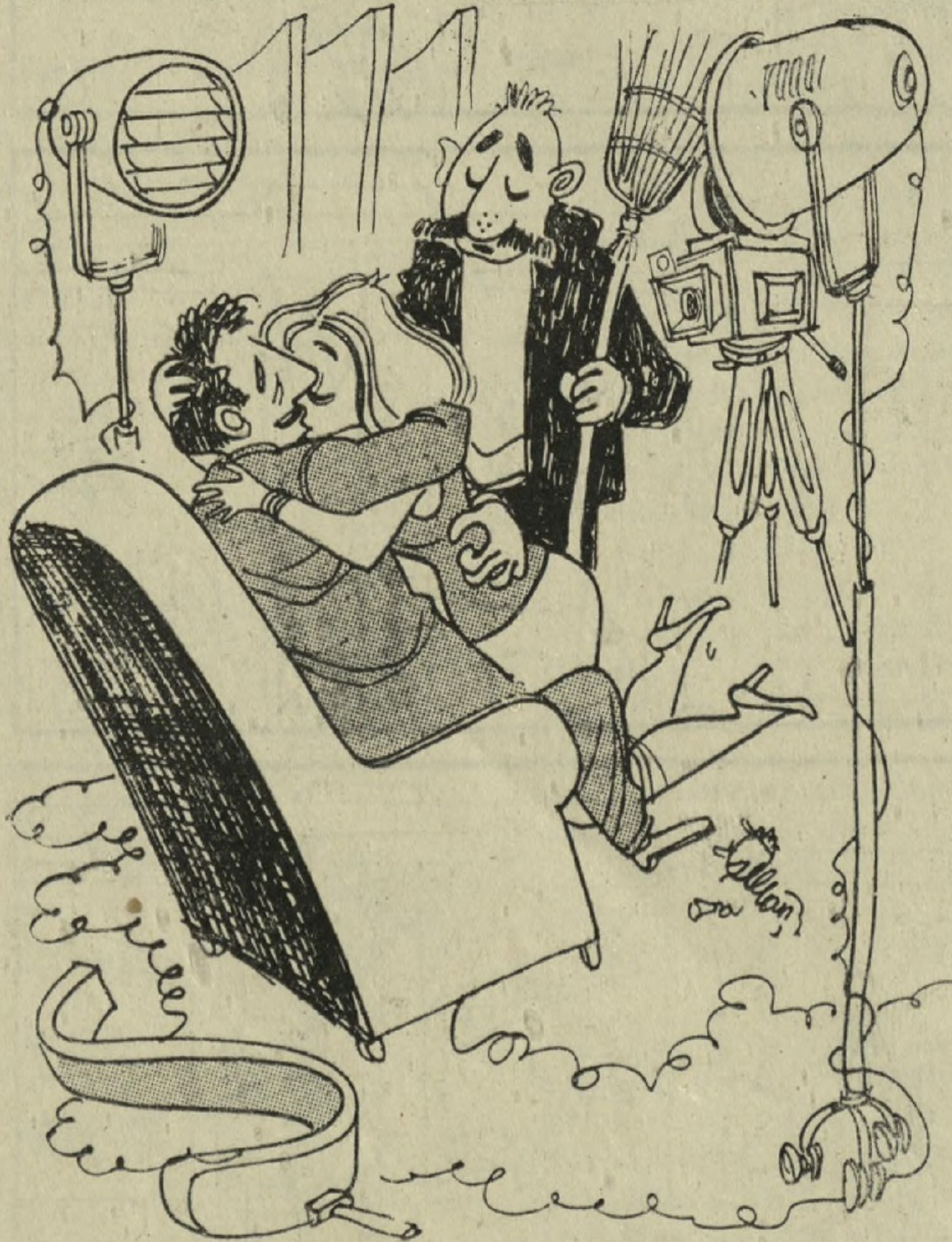
Harp zengini ilk defa olarak Galatasaray - Fenerbahçe maçına gitmişti. Haftaymın sonuna doğru yanındaki dalkavuğuna döndü:

— Şu oynadıkların topun fiyatı kaç?.

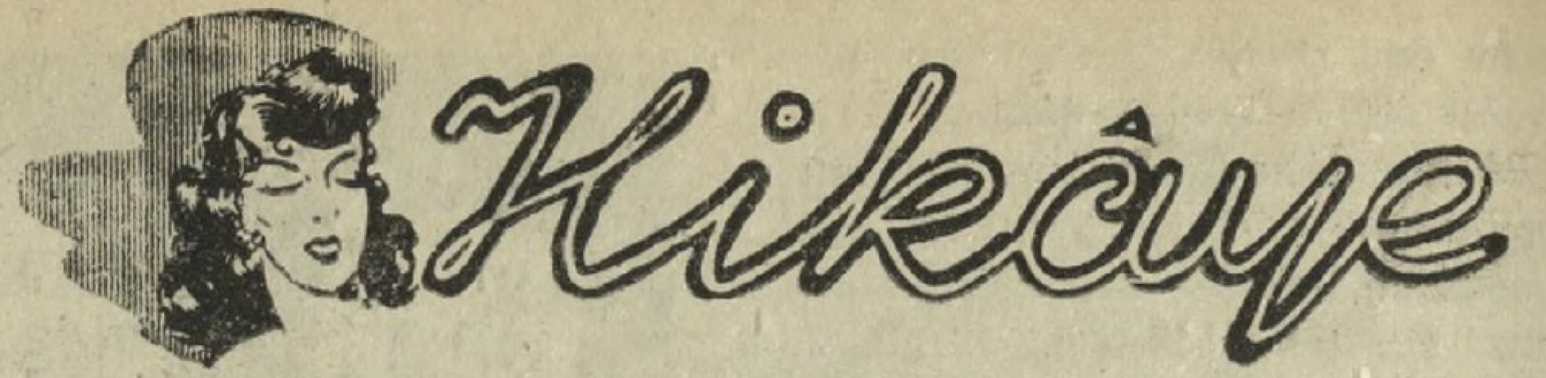
— Eh, olsa olsa, yirmi beş liradır.

Harp zengini, hemen cüzdanından bir beş yüz liralık çıkararak uzattı:

— Haydi, çabuk git yirmi tane top al da şu çocuklara ver, baksana bir meşin top için, birbirleriyle nekadar boğuşuyorlar!.

Süpürgeli — Haydi bakalım, sizin sahneniz çoktan bitti, stüdyoyu süpüreceğiz!...

Adapazarlı amca

Elli, elli beş yaşlarında köse sakallı, ince çatık kaşlı bir adamdı. Bütün ev halkı adına Adapazarlı amca derdi. Babam ikide bir de hayret ve hiddetle:

— Bu herifin amcamız olduğunu herkesten zıyade benim bilmem lâzım... Fakat benim böyle bir şeyden haberim yok... Aklımda kaldığına göre bizim merhum yegenlerden birinin bilmem nesinin süt kardeşi gibi bir şey... Saygısız herif bizim evi yol geçen hanı yaptı. Diye şikâyet ederdi.

Adapazarlı amca sık sık İstanbula gelir, otel parası vermemek için bizim eve inerdi. Babam açık elli, temiz ruhlu, misafiri çok seven bir adamdı. Adapazarlı amcadan böyle hiddet ve hakaretle bahsetmesinin sebebi kibir ve azametiydi.

Amca evimizde hiç bir şeyi beğenmez ve daima dudaklarını büzerek şu tarzda lâkırdılar söylerdi:

— Bu çay hangi ottan pişmiş?

— Bu kahve arpa mı nohut mu?

— Bu yağları mideniz nasıl kabul ediyor?

— Siz hep böyle çürük yumurta mı yersiniz?

— Yatağın pamukları âdeta yonga haline gelmiş... İnsanın vücudüne batıyor... Bu eve hiç hallaç gelmez mi?

Adapazarlı amca böyle acı acı söylendikçe babam yutkunur, taşacak, bir şey söyliyecek gibi olur, fakat annem karşıdan kaş göz işaretiyle onu vazgeçirirdi.

Amca üç beş yahut sekiz on gün sonra çıkıp gittiği zaman, babam taşar:

— Allah aşkına bir daha şu herife kapıyı açayım deme... Bir gün aksi bir tarafıma rastgelecek, herifi tuttuğum gibi sepetile, heybesiyle sokağa atacağım. Rezil olacağız, diye bağırırdı.

★

Bir akşam üstü Adapazarlı amca yine bize misafir gelmişti. Tesadüf o gece tiyatroya gidecektik. Babam nezaket olsun diye misafiri de davet etti. O çapkın bir çehreyle:

— Ben öyle ahlâksız yerlere gidemem, dedi.

— Tiyatroya gitmek ahlâksıklık mı?

— Bence öyle...

Babam dudaklarını ısırdı:

— Pekâlâ, öyle olsun.

Ama, amca bey yeni bir sualle hücumu tazeledi:

— Tiyatroya giden adamların arasında hiç borçlu adam yok mudur?

— Haydi canım... Bu adamın Kayserili olduğu yalan vallâhi!...

000408

Bu taş, doğrudan doğruya baba ma idi. Fakat o alınmış gibi görünmek istemedi.

— Elbette vardır, dedi.

— Peki, öyleyse neye borçlarını vermezler de tiyatroya giderler?.

Annem babamın artık dayanamıyacağını anladığı için araya lâ kırdı karıştırdı:

— Geceler çok uzun, dedi, vakit geçmiyor, can sıkılıyor.

— Yapmayın canım... Öyl'e şey olur mu?

— Peki, siz geceleri vakit geçirmek için bir eğlence aramaz mısınız?

— Allah esirgesin. Akşam oldu mu biz tavuklarla beraber yatarız.

Bu defa babam tekrar söze karıştı. Değişmiş bir sesle:

— Tavuklarla beraber mi yatar sınız? dedi.

— Ebet, tavuklarla beraber...

Babam ellerini birbirine vurarak:

— Tevekkeli değil, bize gel'dikçe rahatsız oluyorsunuz. Bunu neye daha evvel söylemediniz, dedi.

Sonra hizmetçiye bağırdı:

— Kız! Bu gece amcanın yatağını kümese yapacaksın.

★

Adapazarlı amcayı o geceden sonra bir daha görmedik.

Yıldızböceği

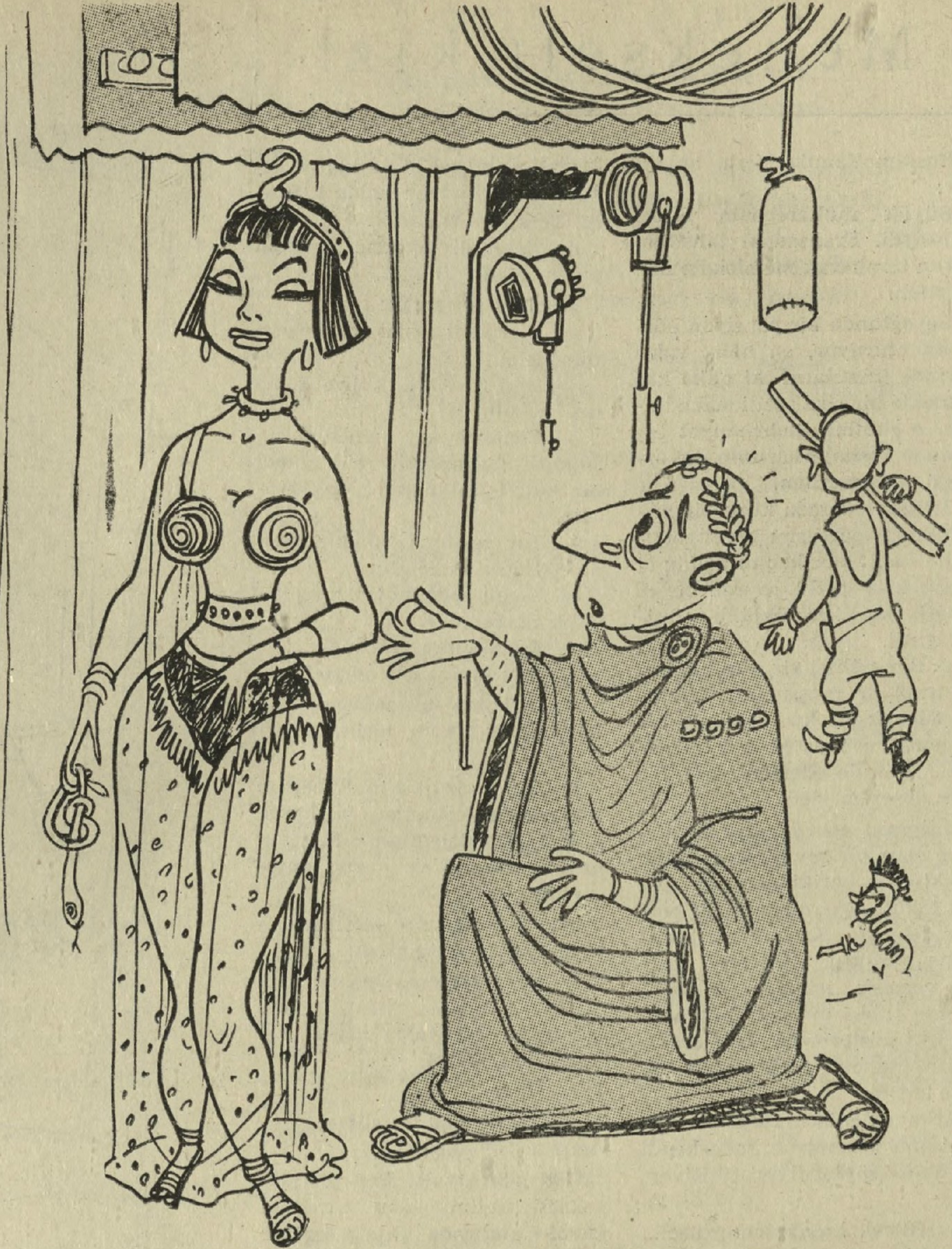

Hangi zavallı?

Karısını dövmekten mahkûmdu. Hapistekilerden biri:

— Zavallıya çok acıyorum! deyince öbür mahkûm çıkıştı:

— Ulan ona acıyacağına karısını dövemiyenlere acı!

SAHNE ARKASI :
Sezar — Noolur Kleopatra, iki buçuk lira versene!...

Dostluk Destanı

Çok şükür düzeldi siyasî hava
Mecliste çiçekler açtı, yaz oldu!
Dağıldı muhabbet câmı bedava,
Muhalif, muvafık aranmaz oldu!

Bozarsan bu tatlı, safalı hâli,
Barutçu, boynunda olsun vebâli!
Menderes, şakıdı bülbül misâli,
O eski sitemler artık naz oldu!

İktidar kimseyi böyle sıkmadı,
Halkçılar otuz yıl tattı, bıkmadı,
Demokrat Partinin dörde çıkmadı,
Üç yıllık tafrası pek de az oldu!

Bu işde Benice kaybetti asıl,
Göğsünü tef gibi dövdü muttasıl!
Başladı basında bir yeni fasıl,
Cahidin elinde kalem saz oldu!

Kiminde silindir, kiminde Tolga,
Hem çiftetelli var, hem «Volga, Volga!»
Oynandı horonla birlikte polka,
Siyasî partiler birer caz oldu!

Hükûmet kuvveti demir mi, demir!
Muhalif ol da sen oturup kemir!
Falihe yukardan gelince emir,
Bak nasıl sevimli, ne dilbaz oldu!

Bu puslu havada Bedii Faik,
Bir yağlı kuyruk bul kendine lâyık!
Hacısı, hocası kesildi lâyık,
Samsunlu âdeta beynamaz oldu!

Var mıdır bunda bir gizli anlaşma?
Siyaset böyledir, ey Fiske şaşma!
İnönü, Menderes... Hududu aşma,
Çok şükür düzeldi hava, yaz oldu!

FİSKE

000409

Menekşeli kız!

Ressam Vamık Ziya anlatıyor:

Büyük muharebenin ikinci senesiydi. Fransadaki tahsilimi yarım bırakarak memlekete dönmüştüm.

Beyoğlunda bir pansiyon odasında oturuyor, en hali vakti yerinde insanların iki okka has ekmekle bir şişe gazı ideal edindiği o müthiş mahrumiyet senesinde resimle karnımı doyurmağa çalışıyordum.

Bir gün odamda kuru bir mısır ekmeği parçasını geveliyerek resim yaparken kapım açıldı; içeriye kısa boylu, seyrek beyaz sakallı, kara gözlüklü bir ihtiyar girdi.

— Bey oğlum siz güzel resimler yapıyor muşsunuz.. Bilhassa «Menekşeli kız» isminde bir tablonuz varmış ki pek güzelmiş... Müsade ederseniz onu bir kere göreyim, dedi.

İhtiyarın çehresi gibi kıyafeti de bana bir şey söylemiyordu. Ötekinden berikinden işittiğim kof takdir lâkırdıları artık beni usandırmıştı. Karnım aç, sinirlerim bozuktu. İhtiyara fazla yüz vermek içimden gelmedi. Elimle tablonun asılı bulunduğu yeri göstererek: «İşte orada, bakın» dedim ve çalışmağa devam ettim.

Arkam dönük olduğu için ne yaptığını göremiyor, sade kendi kendine söylendiğini işitiyordum:

— Güzel, hakikaten güzel... Taklidin bundan güzeli olmaz. Çok müsait bir ressam. İleride mutlaka büyük bir adam olacak. Evet o kadar mükemmel bir taklit ki insanın aslına tercih edeceği geliyor. Hakikaten emsalsiz bir kopye..

Bunak ihtiyarın iki defa tekrar ettiği bu taklit ve kopye kelimeleri beni fena halde kızdırdı. Ters ters bakarak:

— Neler söylüyorsunuz Allah aşkınıza? Dedim.

O biraz şaşırarak:

— Hiç, yani resmi çok beğendim de...

— Peki, o taklit, kopye lâkırdısı ne oluyor?.

— Fena bir şey demedim çocuğum... Resminizin mükemmel bir kopye olduğunu söylüyorum.

— Bir ressama bundan fena ne söylenir a efendim?..

— Aman çocuğum, bunun fenalık neresinde?.

— Eser benim eserimdir...

— Onu kim inkâr ediyor?.

— O halde müsaadenizle siz ağzınızdan çıkanı farketmiyorsunuz...

İhtiyar biraz aksi mukabelede bulunsaydı kolundan tuttuğum gibi dışarı atacaktım. Fakat o gayet terbiyeli ve nazik konuşuyordu.

Benim hiddet ve sinirliliğime karşı sadece gülümsedi:

— Yavrucuğum. Ben ne söylediğimi biliyorum, dedi. Tekrar ediyorum. Eseriniz güzel bir kopyeden ibaret...

— İftira...

— İftira değil, hakikat yavrum...

Çattık belâya!... Ben bu Menekşeli kız tablosunu bir sene evvel Çamlıcada Yalnız servide bir arkadaşımda misafir bulunduğum günlerde yapmıştım. Bir gün harman yerinde döğene binmiş sarı saçlı bir köylü kızı görmüştüm. Başına menekşe çiçeklerinden tuhaf bir çelenk takmıştı. Arkasındaki köylü elbisesile bu menekşe çiçekleri o kadar

Şakacıklar

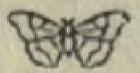
İYİ ADAM

Arkadaşlarını çekiştiriyorlardı. Biri:

— Çok iyi çocuktur, diyordu, hattâ kendisine fenalık edenlere bilhassa ahbaplığı tercih eder..

Nurullah Ataç güldü:

— Bilirim, dedi, onları mahvetmek içindir!

NACİ İLE MÜNCİ

Ressam Naci Kalmukoğlu'nun hazin vefatının yıldönümünde, merhumu anıyorlardı. Nurullah Berk:

— İsminin adamıymış, dedi, öldü, kurtuldu, malûm ya, Naci kurtulmuş demektir..

Elif Naci atıldı:

— Ben de onun için adımın Münci olmasını isterdim ya!.

CEZASI

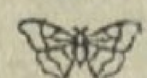
Kanuna aykırı olarak, iki kadınla evlenmekten yargılanıyordu. Savcı, sanığın cezalandırılmasını istedi. Yargıç sanığa son sözünü sordu:

— Bir diyeceğin var mı?

— Var tabii reiz bey... Beraetimi isterim, ben zaten cezamı buldum...

— Neymiş bulduğun ceza?

— İki tane kaynana!

ONDAN NE HABER?

Üstad Yahya Kemali yemeğe davet ettiler.

— Ağzınıza lâyık, muazzam bir hindi dolması var! dediler. Üstad sordu:

— Başka davetli de var mı?

Haftanın Ka

000410

WHITE HOUSE

AZİMKÂR POLİTİKA

Beyaz Sarayın yeni sahibi!..

Yeni Venüs

Sarı dekor içinde göreyim diye seni
Saçına döküvermiş berberin oksijeni.

Kirpiğin, kirpiklerin, inan, en mükemmeli,
Sen her zaman minnetle anmalısın rimeli!

Etli dudağın ve ruj, gören afallamıştır,
Kızıllığı hangisi hangisinden almıştır?

Korselerin içinde hârikasın, doğrusu ;
Yürüyüşünü gören diyor: «Bu, bir içim su!»

Boyunu servi yapmış papucunun ökçesi;
Kucağına can atar erkeklerin nicesi!

Saçlarının bir altın dalga ondülâsyonu;
Herkes merak ediyor kullandığın losyonu.

Sana imrense yeri Yunanların Venüsü,
Seni yaratan hangi güzellik enstitüsü?!...

BOYACI

hoş bir manzara meydana getiriyordu ki hemen onu döğenden indirmiş:

— Bana bak çocuğum. Ben ressamım, yani resim yaparım. Gel şu başındaki çiçeklerle karşımda dur. Resmini yapayım, demiştim.

Köylü kızları biraz vahşi olurlar, anlamadıkları bir şeyden korkarlar. Fakat bu kız nedense garip bir uysallık göstermiş, ayni harman yerinde üç defa bana poz vererek resmini yaptırmıştı.

İhtiyarın kopye, taklit dediği resim işte bu idi. Kendisine tablonun tarihini anlatmak uzun sürecekti. Bâhusus o dakikadaki sinirliliğim de böyle bir samimî konuşmaya mâni idi.

— Lâkırdıyı kısa keselim, dedim, bana iftira ediyorsunuz. Sizi iddianızı isbata davet ediyorum... Bu tablonun bir aslı var, ben onu o aslından çaldım öyle mi?.

— Evet...

— Peki, aslı nerede, kimde?..

— Bende...

— Çok garip. Eser sizin eseriniz mi?

— Evet benim.

— Sizin zannederim biraz aklınızdan zorunuz var.

— İhtiyarım, fakat bunamadım. Eserin aslı bendedir, onu siz benden çaldınız.

— Çaldım mı?..

— Kızmağa lüzum yok çocuğum... Tablonun aslını görürsünüz. Zannettiğinizden çok daha kıymetli bir eserdir o... Beğenirseniz onu bu kopyesine karşı size hediye de edebilirim.

— Ne söylüyorsunuz?...

— Uzak değil, aşağıda... Arabada... Zahmet ederseniz inelim.

İhtiyar önde, ben arkada aşağı indik. Kapıda bu adamın kılık kıyafetinden beklenmiyecek mükellef bir otomobil duruyordu. Şoför arabanın kapısını açtı. Gayet şık giyinmiş bir genç kızın birdenbire elleriyle yüzünü kapadığını gördüm.

Fakat bu bir an onun bir yaz evvel resmini yaptığım köylü kızı olduğunu bana göstermeğe kâfi gelmişti.

Yabancı ihtiyar kolumu tuttu, yavaş sesle kulağıma şunları söyledi:

— Ben eski bir valiyim. Hayatta, şımarık fakat çok iyi kalbli bir kızımdan başka kimsem yok. Kızımı her sene mektep tatilinde Çamlıca taraflarında bir çiftliğin sahibi olan amcasına gönderirim. Orada güneşin altında iki ay bir köylü kızı hayatı geçirir. Bu onun sıhhati için çok lâzım bir şeydir. Geçen sene onu bir köy kızı sanarak resmini yapmışsınız. Siz ona bakarken o da mütemadiyen size bakmış. Bütün kış ağladı, sızladı, hasta oldu. Nihayet iş anlaşıldı. Sizi seviyormuş. Hakkınızda tahkikat yaptım. Çok iyi bir genç olduğunuzu söylediler. Benim servetim ikinizi de ölünceye kadar idare eder. Size bu teklifimi yapmak için araya adam koymayı muvafık görmedim... Şimdi tablonun orijinalini gördünüz ve resminizin bir kopyeden ibaret olduğunu teslim ettiniz sanırım. İsterseniz vaadim üzerine orijinali kopye ile değiştirebilirim.

Menekşeli kız benim bu günkü karımdır; saadetim gibi bu zengin hayatımı da ona borçluyum.

Ağustosböceği

000411

Beklenmedik Misafir

Dündar, o kadar yorulmuştu ki, başını kaldırıp da saate bakınca:

— İmkânı yok, dedi, artık devam edemem!

Sanki bu söz, o dakikadaki yorgunluğunun ifadesi değildi de, uzunca bir müddet için alınmış bi karardı. Zira, ortağına verdiği haberi takiben, Dündar ortalıktan kayboldu.

Gazetelere ilân filân vermediler. Çünkü, Dündar ortağına bir müddet için istirahate ihtiyacı olduğunu, şöyle bir âvârelik edeceğini söylemişti. Kararını annesine de bildirdikten sonra, kendisi gibi genç bir zengine yakışmıyacak bir semte, Mecidiyeköyü'ne kaçtı. Orada, Andon Andoniyadis adında orta halli bir tavukçunun köşküne pansiyon olarak girdi.

Niyeti bir kaç ay kat'î surette istirahat etmekti.

Arkadaşları Dündarın gece âlemlerinden böyle birdenbire çekilişini hayra yormadılar. Hele işlerin en civcivli zamanında her şeyi yüzüstü bırakmasını bir türlü akılları almıyordu. Çünkü Dündar, ithalâtçıydı. Ne mi ithal ediyordu? Bunu bilmiyecek ne var? En rağbette olan şeyleri.... Yani, kadın tuvalet eşyası, naylon mamulleri filân... Ama kimse izini bulamadı.

Genç adam, her gün odasında kitap okumakla vakit geçiriyordu. Güzel Buick arabasını da şehre göndermişti. Görenler, istifaya davet edilmiş bir genç Bakan eskisi zannediyorlardı. Hoş bir yere çıkmıyordu ki... Havalar da pek müsait olmuyordu şu son günlerde, oralarda...

Hiç şeytanın rahat durduğu görülmüş müdür? Dündar da, böyle birdenbire kendi isteğiyle hapse girecek gönüllülerden değildi. Değildi, lâkin neylesin ki, Andon Andoniyadis'in genç ve sıhhatli karısı, altmışını aşmış kocasiyle tam bir tezat halindeydiler. Adam her gün alış verişe gidiyor, oradan Şişli'deki dükkânına. Eleniça ise hep evde... Buna Dündar ne yapsın? Bahusus o zamana kadar, ister parası sayesinde, isterse gençliği ve yakışıklılığı sayesinde, her istediğini elde etmeğe alışmışken... Nasıl sabretsin, nasıl dayansın?

Akşamdan akşama, aile sofrasında (!) toplandıkları zaman, Andoniyadis'le Dündar, dünyanın ahvalinden neşeli neşeli bahsederler, birbirlerine fıkralar anlatırlardı. Madam Andoniyadis de iki erkeğin konuşmalarını zeki ve şeytan bakışlarla takip ederdi. Doğrusu, baba oğul gibi, birbirlerine pek yakışmışlardı. İyi de anlaşıyorlardı hani. Dündar'a az zamanda öyle ısınmışlardı ki... Pansiyon ücretini peşin ödiyen, hem de cömertçe davranan bir genç sempatik değil midir?

Ama onlar da Allah için son derece temiz, titiz insanlardı. Hele Eleni'nin yemekleri nefasette eşsizdi. Dündar öğle yemeklerini odasında yerdi. Evde ihtiyar bir hizmetçi olduğu halde, Eleni öğle yemeklerini bizzat, genç kiracısının odasına kadar getirmekten âdeta kadınca bir zevk duyardı.

İki hafta geçmeden, Dündar da bu ziyaretlerde, masum sayılamıyacak bir zevk duymağa başladı.

Eleniça da bunu hakkatmiyor değildi ama, bilirsiniz, Eleniler içinde ne tatlı, ne kıvrak, ne sıcak kanlı, hulâsa insanı dinden imandan çıkarmakta ne Allah vergisi meziyetlere sahip olanlar vardır. Madam Eleni Andoniyadis de bu «nâdire-i hilkat» güzellerden biriydi işte. Öyle işveli, öyle cilveli, seksapelli, beli ince, göğsü yaşına göre dik ve sert, dudakları nefis yaz meyvaları gibi olgun ve nemli, gözleri tatlı şehlâ ve üstelik mahmur bakışlıydı. Yürürken genişçe kalçaları hafif bir yuvarlaklıkla kendi etrafında

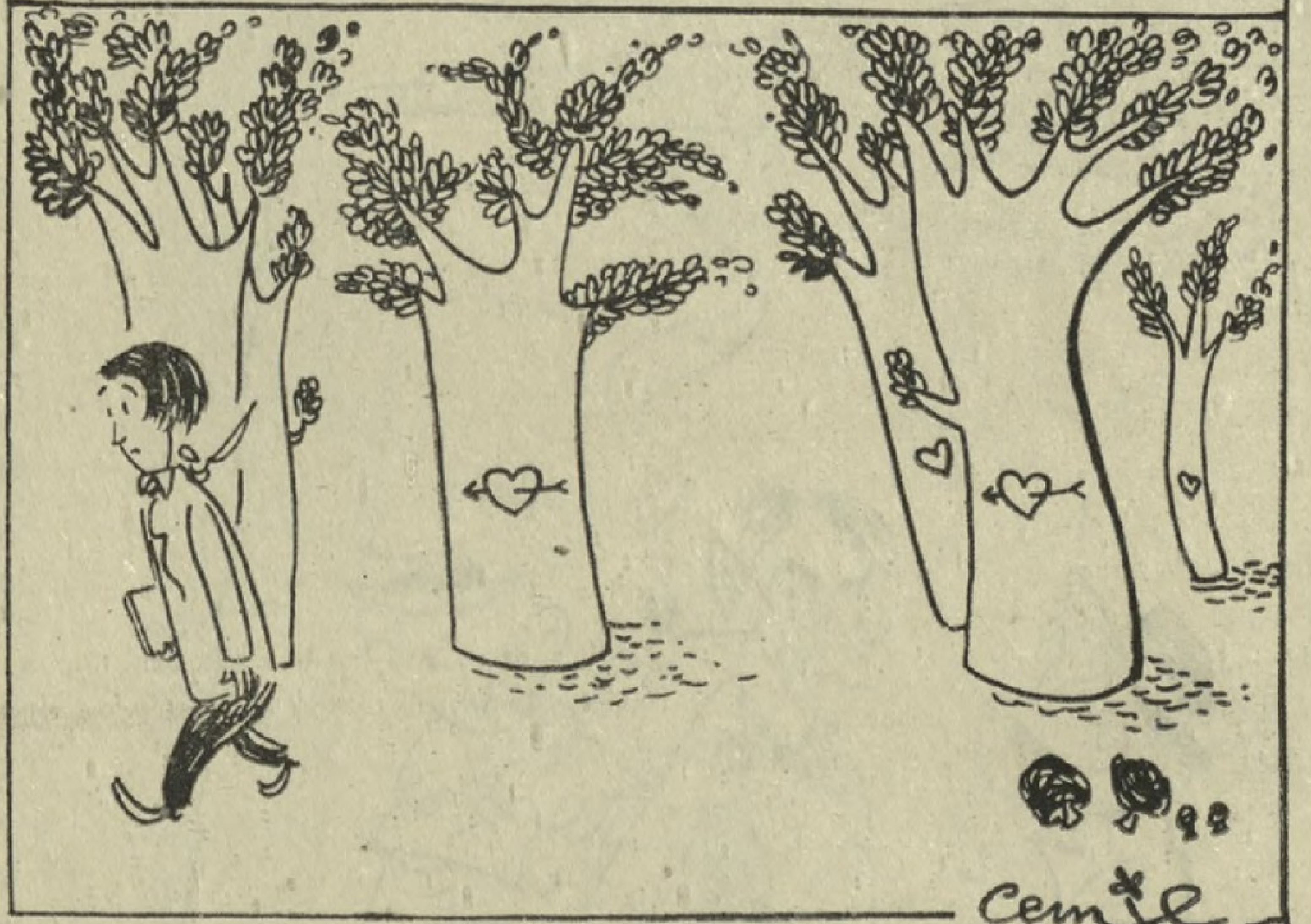

— Oooo... Hanım, bu ne hal!.. Avrupa güzelleri gibi gösteri mi yapıyorsun?...

Bir fakir şairin maceraları!..

Bir ağaç yeşerdi!...

000412

dalgalanır, gözleri baktığını büyüleyip kendine çekercesine dokunduğu yere saplanıp kalırdı.

Bütün tecrübesine rağmen Dündar, Eleni'ye yanıp tutuşmakta gecikmedi. Fakat, bu niyetini, meylini kadına hissettirdiği andan itibaren de ihtiyar hizmetçi, sanki yaveriymiş yahut gölgesiymiş gibi, Eleninin yanından ayrılmaz oldu.

Bir akşam, yemekten sonra, Andonla sohbet ederken Dündar sormuştu:

— Sizin tavuk alış verişi ne âlemde?

İhtiyar:

— Fena değil, cevabını vermişti. Yalnız, şimdi herkesin gözü piliçlerde, tavuğun da yağlısını arıyorlar...

Dündar içinden gülmüştü. Yalnız kaldıkları ilk fırsatta Eleniye:

— Bana bakın, dedi, ben fazla sabırlı bir adam değilim. Üstelik sinirlerim de pek dayanıklı olmadığı için buraya istirahate geldim zaten. Ya benim dediğim olur, o zaman da, biliyorsun, zenginim,, her dediğini yaparım, yahut...

Eleni, tehdidin arkasını tatlı bir gülümseyişle alıvermişti:

— Çıldırdınız siz? Hizmetçiyi görmüyorsunuz?

— Görüyorum ben onu. Ama, sen benim halimi görümüyorsun hiç.

— Ben de görüyorum ama, şimdi sırası değildir...

Eh, günün politika dilinde, bundan âlâ bir vaad şekli düşünülemezdi esasen. Dündar da büyük bir ümide kapıldı. Haklıydı bunda. Çünkü o günden sonra Eleni daha mültefit davranmağa başlamıştı.

Nihayet bir gece, el ayak çekildikten sonra, nasılsa merdiven sahanlığında karşılaştılar. Dündar, dünyayı umurlamadan avının üstüne atılan bir pars gibi kadını kollarına aldı. Yalnız bir kere derin derin, yani uzun uzun öpebildi. Çünkü yukarıdan ihtiyar tavukçunun sesi gelmişti:

— Eleni, donuyorum vre... Sabuk ol...

Kadın da, delikanlı da içlerinden lânet okuyarak ayrıldılar.

Fakat bu öpüş, genç âşıkı büsbütün ateşlendirmişti. Artık her vesileyle Eleninin yolunu bekliyor, bakanlık bekler gibi sabırsızlanıyordu. O sıkıştırdıkça Eleni: «Zanim, sirasi var, azele etmeyin..» diye atlatmağa gayret ediyordu. Lâkin istiyerek mi atlatıyordu, istemiyerek mi, onu Dündar bir türlü kestiremedi.

Sabırla koruk helva, dut yaprağı atlas olurmuş. Dündarın tek keyi bekleyip çorbayı içmesi mukaddermiş anlaşılan ki, bir sabah, âdeti olmadığı halde, kiracısının kahvaltısını odasına kadar getiren Eleni, sevinçten titriyen bir sesle:

— Kocam bu akşam Yalovaya gidiyor, biraz kesilmiş hayvan getirecek...

Dündar o kodar şaşırdı ki, söyliyecek lâkırdı bulamadı. Neden sonra:

— Siz?, Siz de mi gidiyorsunuz Diye sordu. Eleni, hafif bir kahkahayı zaptedemiyerek :

— Ben gidecek olsam, bunu böyle haber verir miyim? diyerek, hafif bir yürüyüşle rüya gibi çıktı gitti.

Aksilik böyledir zaten. O gün bir türlü akşam olmadı. Dündar, acaba günlerin en uzunu mu diye takvime bakmak zorunda kaldı kaç kere. Tavukçu ikindi üzeri eve geldi. Biraz öteberi alarak veda etti ve çıktı. İşte o zaman delikanlı birdenbire kendini başka dünyalara, cennete filân göçmüş zannetti. Öyle seviniyordu, öyle seviniyordu ki...

Nihayet beklediği mes'ut gün gelmişti. Eleninin odasına doğru yürürken, aşağıdan onun bir kadınla konuştuğunu duydu. Birdenbire içi buz kesildi. Bu vakitsiz sesi tanımıştı. Annesi, pansiyon sahibine:

— Üç haftadır yüzünü görmedim ayol, dayanamadım, diyordu. Habersiz geldim ama kusura bakmayın. Mademki burası pansiyon, bu gece ben de kalırım, olur biter...

Hikâyeci

Üstadın maceraları:

Üstad bankacı!..

Akıl ölçüsü

Uzun bir didinmeden sonra, tımarhaneye başhekim olmuştu. Fahri Celâl'e bir hasta getirdiler. Kadına ve içkiye düşkünlük yüzünden çıldırmıştı. Bir müddet tedaviden sonra halinde salâh alâmetleri görüldü. Taburcu edileceği gün başhekim sordu:

— Seni şimdi serbest bıraksam bir daha kadından da, içkiden de vazgeçer misin?

Adamcağız tereddüt etmeden:

— Hemen vazgeçerim efendim, dedi.

Başhekim kızdı:

— Atın şu deliyi içeri, daha akıllanmamış!

000413

★ BİLMECE ★ MÜSABAKA ★ EĞLENCE ★

Kelkâhya

★ Cevad Işınsu (Kadıköy):

Kelkâhyacığım;

Saçlarım dökülüyor. Şimdilik mühim değil ama, istikbal fena. Daha gencim, bekârım. Söyle, ne yapayım Kelkâhyacığım?

Cevap:

Ayol, benim adım üstümde: «Kelkâhya» !... Hiç bana saç ilâcı sorulur mu?. Meşhur ata sözümüzü de mi unuttun: «Kelin ilâcı olsa, kendi başına sürer» derler..

Yalnız, ilâç yerine sana biraz teselli ve nasihat vereyim: Saçlarının dökülmesinden pek korkma. Bir kere saçsız baş, muhitinde düşünen bir kafa tesiri yapar ve daha çok sayğı uyandırır. Sonra, daha iktisadîdir: Berber masrafı az olur... Üçüncüsü, evlendikten sonra nasıl olsa aile cilveleri başlıyacak, müstakbel refikanız bayanla arasıra saçsaça, baş başa geleceksiniz. O zaman, bu mes'ut mücadeleden kârlı çıkacak olan yine sensin. Malum ya: «Tut kelin perçeminden» derler!..

★

★ Ayşe Günbaş (Fındıklı):

Sayın Kâhya;

Ben sinema meraklısı bir genç kızım. Son yıllarda İtalyan filmciliği aldı yürüdü diyorlar. İki sene evvel seyrettiğimiz «Acı pirinç» ten sonra şimdi de «Seba Melikesi Belkis» beyaz perdemiz de gözlerimizi kamaştırıyor.

Şimdi bana arkadaşlarım: «Sen tıpkı «Acı pirinç» in meşhur yıldızı Silvano Mangano'ya benziyorsun, hattâ ondan da cazibelisin, diyorlar. Aynaya bakıyorum, hakları var... Ne dersiniz, ben de artist olayım, yerli filmlerde rol alayım mı?

Cevap:

Önce, bendenize sadece «Sayın Kâhya» diye hitap ettiğinizden ve «kel» liğimi yüzüme vurmamak inceliğini gösterdiğinizden dolayı teşekkür ederim.

Sualinize gelince: İtalyan filmciliği hakikaten almış yürümüştür. Ne yapalım, her milletin kendine göre bir yürüyüşü var: Kimi çizme ile sınırdan sınıra yürür, kimi de böyle güzel sanatlar yolundan insanlığın kalbine!

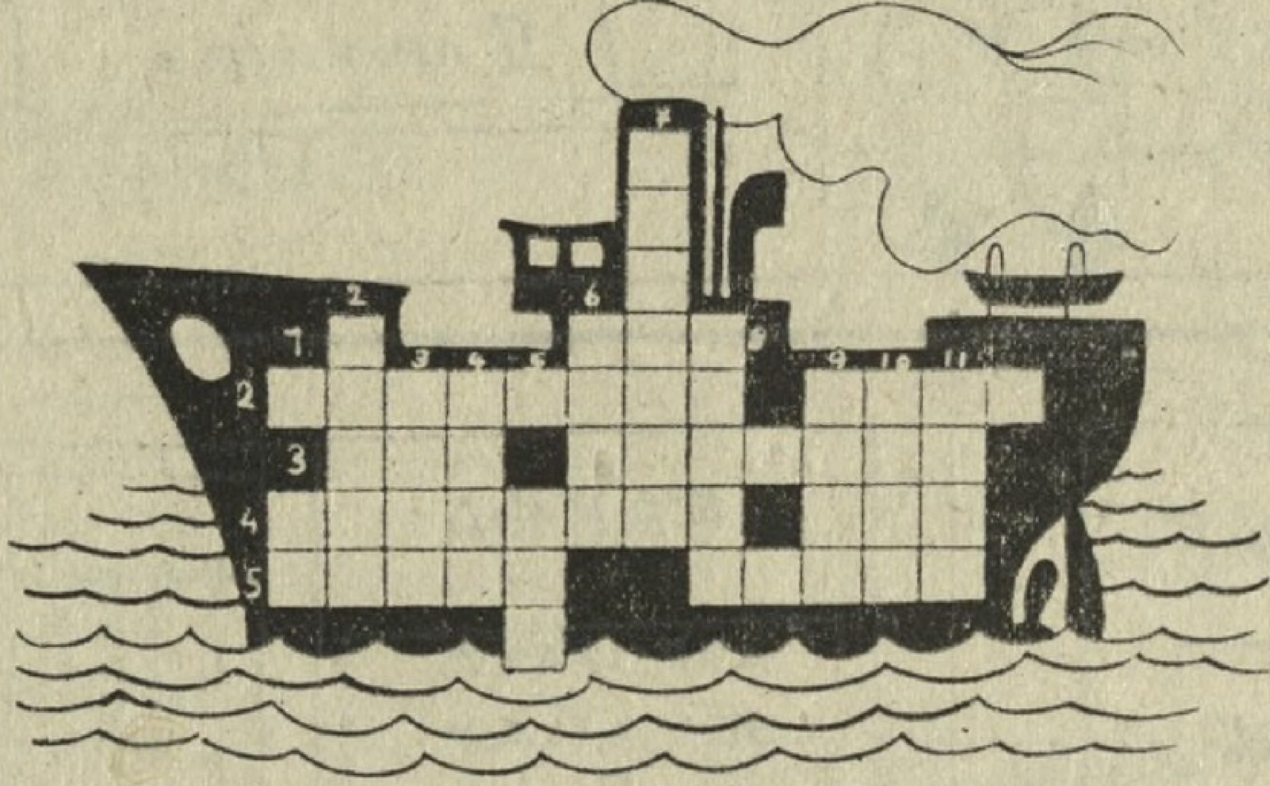
«Acı pirinç» teki meşhur İtalyan dilberini ben de görmüştüm ve pek beğenmiştim doğrusu. Ser de kellik olmasa belki âşık bile olurdum!

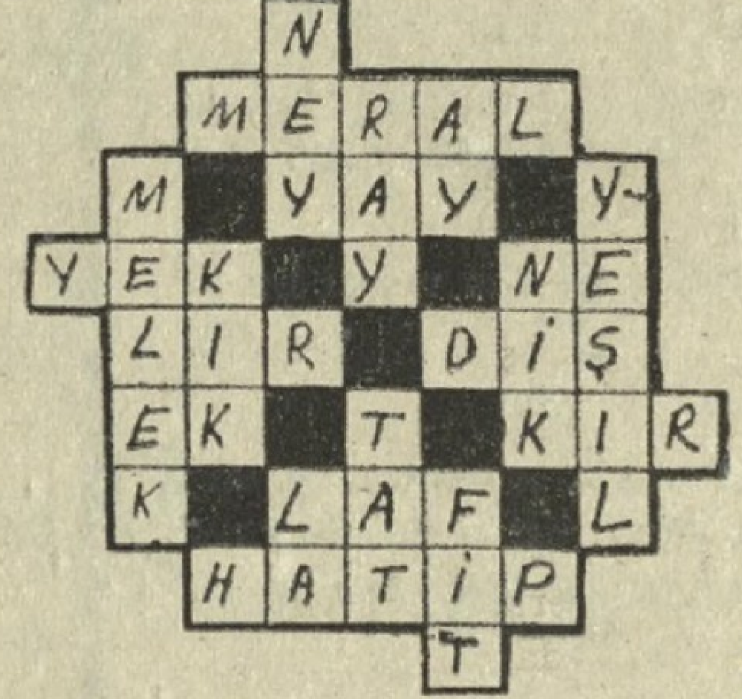
Siz ona benziyorsunuz ha?.. Tam oturduğunuz semte, Fındıklıya uyğun, fındık kurdu gibi bir güzelsiniz demek!

Hayır, hayır, size beyaz perdenin (acı pirinci) ni tavsiye etmem. Bir genç kız için en lezzetli pirinç (tatlı pirinç) tir: Düğünlük pilâv, zerde pirinci!...

Kelkâhya

AKBABA'NIN BULMACASI

Geçen sayımızdaki bulmacanın çözülmüş şekli :

Soldan sağa : 1 — Bir kimya ıstılahı, 2 — Fantazi şeker, mahsulün tarladaki hali. 3 — Baş ile vurma, 4 — Bir alkolsüz içki, göz rengi. 5 — bir nakil vasıtası, ince ve zarif.

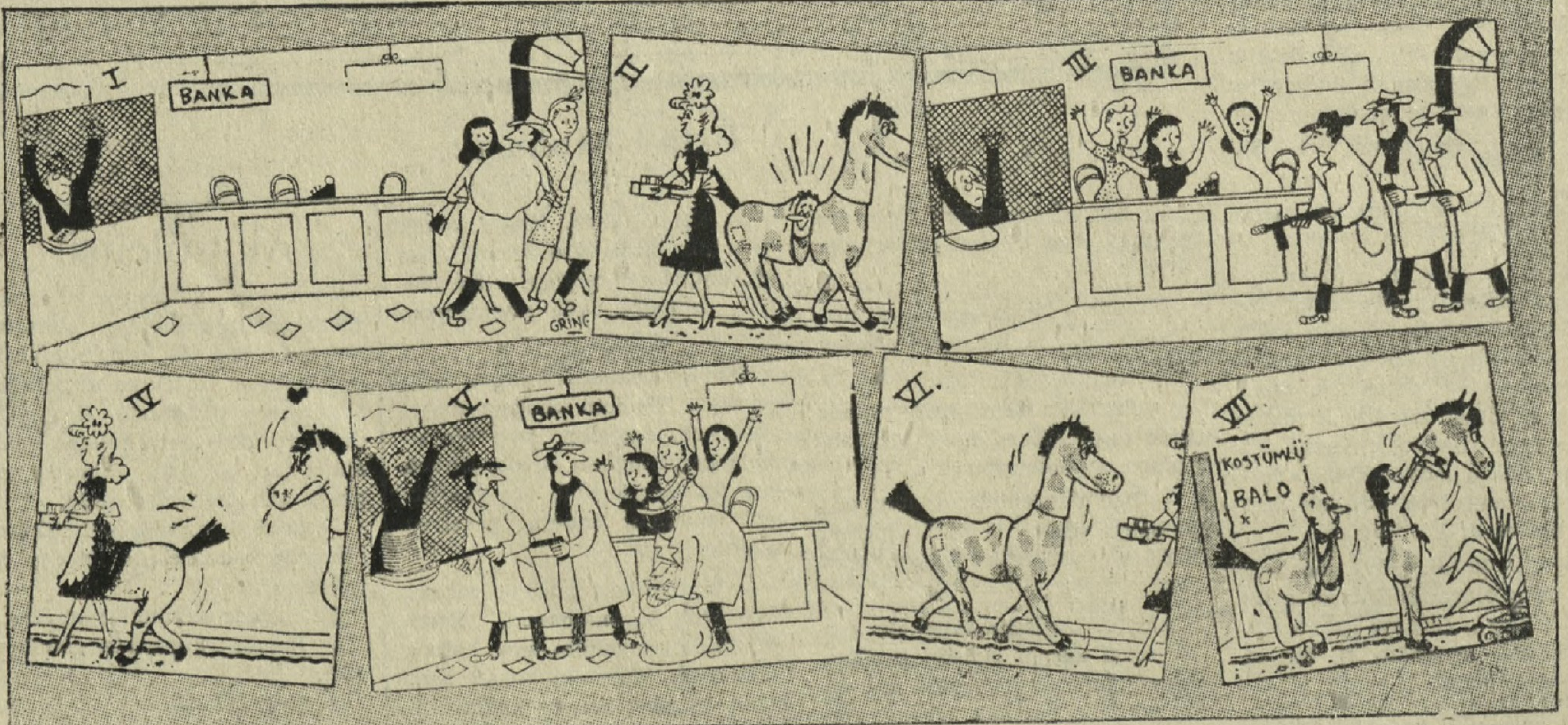
Yukarıdan aşağı: 1 — Bir nota, 2 — Kelime dizisi, 3 — Bir başşehir, 4 — Masalcı filozof, 5 — Bir meyve, 6 — Başa gelen ânî der, 7 — Bir inşaat malzemesi, 8 — Vakit, 9 — Âsarın müfredi, 10 — Küçük erzah paketleri, 11 — Bir reklâm vasıtası..

SİZİN KÖŞE:

Muallim — Bunu da bilmiyorsunuz... Peki, bildiğiniz bir bahsi anlatın...

Talebe — Efendim, şeş cihar, se yek, pencüse kapı yapar.. İki el düşeş gelirse oyun garantilenir. Mars için en ilmî yol açık oynamaktır!..

YENİ MÜSABAKAMIZ

000414

Fatma, onun kadar telâşlı değildi. Saray usullerinden kalma prens aileleri hayatını öğrenmişti. Kol kırılır yen içinde, darbımeselini, bu haremağaları herkesten daha iyi bildikleri için, gördükleri, sezdikleri esrarı kabil olduğu kadar muhafaza etmek iti yadında idiler. Feyyaz'a teselli verdi:

— Merak etme. Hiç bir şey olmıyacak. Cabir ağanın bu hareketi bir ihtardan ibarettir. İkinci defasına meydan vermemeğe dikkat etmek lâzım. Zaten ben şimdi icabına bakacağım. Yüz liralık bir kâğıt, meseleyi kökünden halleder.

Fatma, doktor Feyyaz'ı, tecrübeleri ve endişeleriyle başbaşa bırakıp lâboratuardan çıktı. Ne olur ne olmaz, arabı büsbütün susturmak için tedbir almak lüzumunu duyuyordu.

Haber gönderdi, Cabir ağayı odasına çağırttı:

— Cabir ağa, dedi, bu sabah prensle beraber gitmiştin, yarıyoldan mı döndün?

Arap, saygılı bir tavırla, el pençe divan duruyordu. Kar gibi beyaz dişlerini meydana çıkaran bir tebessümle:

— Evet sultanım, dedi. Yarıyoldan döndüm.

— Niçin döndün? Prens mi söyledi?

— Hayır sultanım, lâboratuarda yapılacak bir işim vardı, giderken yapmağı unutmuştum, onun için döndüm.

— Yaptın mı?

— Yaptım efendim.

— Neydi o yapacağın iş?

Ağa, daha geniş bir tebessümle cevap verdi:

— Nezaret, teftiş, tarassut ve saire...

— Ne gördün?

Fatma bu suali sorarken, cebinden çıkardığı yüz liralık bir kâğıdı araba uzatmışt.. Cabir ağanın beş bacaklı bir küçük kuyu çengeline benziyen kemikli parmakları paraya doğru uzandı; banknot bir kömürlük penceresinden içeri düşer gibi karanlık avucunun içinde kayboldu.

— Lâ vallah, bir şey görmedim, sultanım. Ahvali âdiyeden... Şişeler, kavanozlar ve saire...

— Âlâ, demek ki lâboratuarda kimseler yoktu öyle mi?

Cabir ağa,, büyün ciddiyeti ve samimiyeti ile konuşur gibi, kaşlarını kaldırarak, gözlerinin akını meydana çıkararak:

— Katiyen, sultanım! Doktor bey dairesinde idiler. Zatı ülyaları da, kendi dairenizde istirahatte idiniz.

— Peki, gidebilirsin Cabir ağa, teşekkür ederim.

Hakikatte, o gün lâboratuarda uğradıkları bu baskın, Fatma ile Feyyazın biraz da lehlerine olmuştu. Cabir ağanın ağzını para sayesinde kapatmak mümkün olduğuna göre, bundan sonra, ondan, bir tehlike gibi korkmak değil, cürüm ortaklığını sağlama yolunu böylece bularak istifade etmek lâzımdı.

Yalnız, sevdalılar, bir şeyi hesaba katmamışlardı. Bizzat prensin şüphelenmesi ihtimalini.

Fatma, aşkın saadete ulaştırdığı her genç kadın gibi, gün geçtikçe, zaten mevcut eşsiz güzelliğine, saadetten, neşeden, sevinçten bir halitanın kattığı başka bir güzellik daha ekliyordu. Onu görenler, şimdi gözlerini daha parlak, tenini daha taravetli, tebessümünü daha sıcak ve daha canlı buluyorlardı.

Prens, başbaşa kaldığı zaman, karısının yüzünde sönük izlerinden başka bir şey bulamadığı bu nefis şeylerin, doktor Feyyazın yanında daha arttığına, gayri ihtiyari dikkat etmişti. Bu ilk şüphe onun gözünü açtı. Lâboratuar çalışmalarının sıklaşması, içine daha fazla şüphe doldurdu. Nihayet, bir gün, bu ateşli ve tatlı macera, bıçakla kesilircesine sona erdi.

Prens akşamdan, Cabir ağaya tenbih etmiş, sabahleyin erkenden, doktor Feyyaz beyin, kendisini görmesini söylemişti.

Büyük salonda karşılaştıkları zaman, prens zoraki bir tebessümle, Feyyaz'a şöyle demişti:

— Feyyaz bey, bir karar verdim, zatı âlinize onu tebliğ edecektim, sabahın erken saatinde onun için rahatsız ettim, özür dilerim.

Prensin bu teşrifatlı lisanı, Feyyaz'a, meş'um bir haberle karşılaşacağını anlatmağa kâfi gelmişti. İçi burkularak:

— Estağfurullah efendim, buyurun, dedi.

— Hacer-i felsefi araştırmalarına bir müddet için nihayet vermek icabediyor.

Bu sözün gizli mânası (Karımla aranızdaki aşk macerasına bir son vermeniz icabediyor) dan başka bir şey değildi.

Feyyaz, dili tutulmuş gibi, bir an sustu. Sonra, ancak:

— Evet, efendim, diyebildi.

Prens, devam ediyordu:

— Mısırdaki bazı işlerim, orada bulunmamı âmirdir. Yakında Mısıra gideceğim. Tabii, prenses de beraber gelecek. Bu apartmanı boşaltmıyacağız, ama bir zaman için kapalı kalacak. Binaen aleyh seyahat hazırlıkları esnasında, lâboratuar çalışmalarına devam edemiyeceğim için, muvakkaten, birbirimize veda edelim.

Prensin bu âni kararı doktor Feyyaz'ı şaşırttı. Bu müthiş darbe altında zavallıcık iyiden iyiye sersemleşmiş, cevap verecek takat bulamamıştı.

Kendini güç topladı, neden sonra:

— Hay hay, siz bilirsiniz, diyebildi.

Fatma'dan ayrılmak kolay iş değildi. Bu, nasıl bir mucize ile olduğunu kendisi de anlıyamadan, bir cennet hayatı yaşadıktan sonra, birdeibire, cehennemin esfeles safilîne kadar yuvarlanmaktan farksız bir felâketti.

Sevdalılar, birbirlerine sarılıp ağlamak, ağlıya ağlıya vedalaşmak imkânını bile bulamadılar. Kararın hemen o gün tatbikini şart koşan prens, Fatma'yı çağırtıp ona da aynı şeyi söylemiş, kendisini daha fazla söyletmemelerini ima eder gibi bir tavır takınmış, sonra karısını, türlü türlü bahanelerle yanında alıkoyarak, Feyyaz apartımandan çıkıncıya kadar birbirlerini görmelerine mâni olmuştu.

Feyyaz'la Fatma'nın ayrılışları böyl oldu. Feyyaz çıkıp giderken, Fatma'nın yalnız, yalnız elini öpebilmiş, yalnız gözlerine doldurduğu hüzünlü bir ifade ile, çektiği ıztırabın derecesini ona anlatmak istemişti. Fatmanın bakışlarında da belâğatli bir mâna vardı.

Doktor Feyyaz, prensle karısının bu ayrılıştan bir hafta sonra Mısıra hareket ettiklerini haber aldı. On gün sonra Fatma'dan bir mektup gelmişti. Yanık, hazin, içindeki ateşli aşk sözleriyle nasıl olup da tutuşmadığına hayret edilecek kadar alev alev bir mektup.

Doktor Feyyaz, bu mektuba aynı derecede ateşîn bir cevapla mukabele etti. Ondan sonra, muntazaman mektuplaşmağa başladılar. Fatma'nın, Mısırda bir post-restant adresi vardı. Sadık bir hizmetkâr eliyle oradan mektupları aldırtıyor, kendi yazdığı cevapları da yine aynı hizmetkâr eliyle postaya gönderiyordu. Fakat bu mektuplaşma faslı, her ikisini de, teskin etmek şöyle dursun, gitgide daha alevlendiriyor, daha dertlendiriyordu. Hasret, yüreklerini öyle yakmağa başlamıştı ki, Feyyaz, günün birinde, her şeyi göze alıp Mısıra gitmeği ciddî surette düşünmeğe başladı.

Nihayet, Fatmaya yazdığı bir mektupta, kendisine cevap vermemesini, çünkü bir hafta sonra yola çıkacağını haber verdi.

Prensin insafsızca kararıyla birbirlerinden ayrıldıkları gündenberi aradan üç ay gibi upuzun bir zaman geçmişti. Ufuklardan ufuklara yolladıkları hararetli, tahassür dolu sözler, ikisinin de kalbine zehirli birer ok gibi saplana saplana, ayrılık yarasını artık acısına tahammül edilmez hale getirmişti. Onun için, Feyyaz, Galata rıhtımından vapura bindiği gün, esaret hayatına veda eden, sevgili yurduna kavuşmağa giden bir sürgün gibi neş'e içindeydi.

Gerçi bir meçhule gidiyordu. Mısırda Fatma'yı nasıl ve nerede bulacaktı? Bildiği yoktu. Yalnız, Kahireye varınca, post restant adresine mektup yazacak, geldiğini haber verecek, indiği otelin adresini bildirecek, sonra bekliyecekti. Buluşacakları yeri Fatma tayin edecekti. Daha Mısıra hareket kararını vermeden evvel, bütün bu teferruatı, günün birinde böyle bir seyahate karar vermek ihtimaliyle mektupla tesbit etmişlerdi.

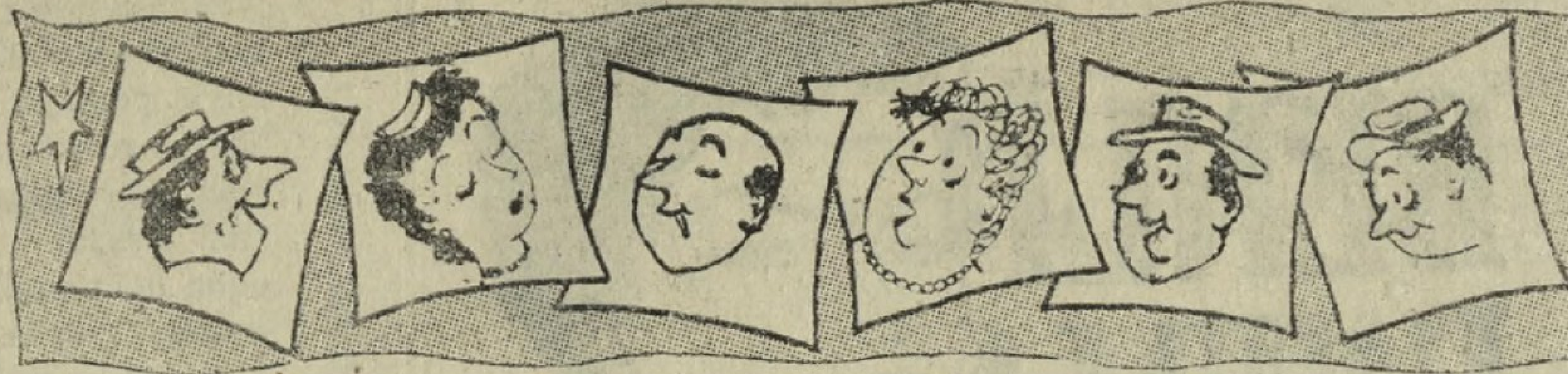
Vapur, Mısır sahillerine yaklaştıkça, Feyyaz'ın kalbi, göğsünü yırtıp dışarı fırlıyacak gibi atmağa başlamıştı. Fatma'nın hayali, gözlerinin önüne geliyor, Feyyaz gitgide artan bir sabırsızlık içinde, Fatmaya bir an evvel kavuşmak için kendini sulara fırlatıp atmağı, yüze yüze gitmeği tasarlıyordu. Böyle bir şeye imkân olsa, tereddütsüz yapacaktı.

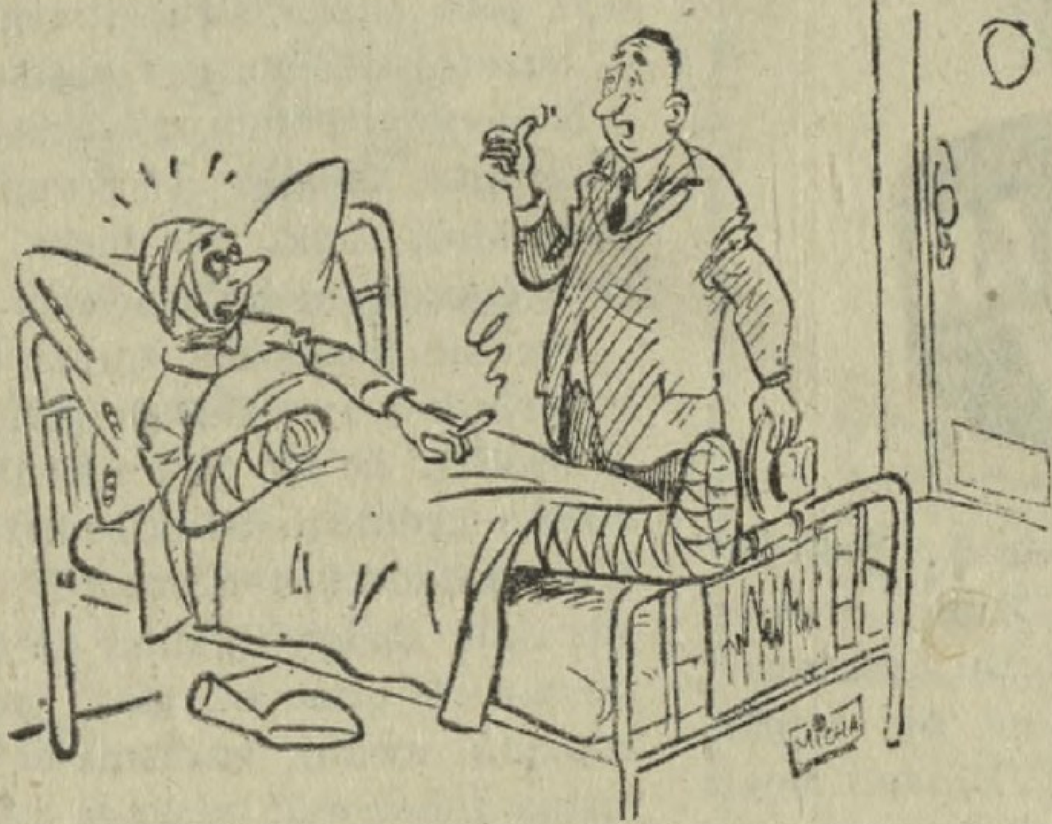
Kahirede, indiği otelde üç gün bekledi. Daha karaya ayak basar basmaz ilk işi, indiği otelin adresini bir iki satırlık bir mektupla Fatmaya bildirmek olmuştu. Oteldeki odasına kapanmış, Fatma belki gelip kendisini bulamaz korkusu ile hiç bir yere ayrılmıyor, ümit içinde bekliyordu. Nihayet üçüncü gün, garsonlardan biri, bir mektup getirdi. Feyyaz, zarfı yırtarcasına açtı. Zafın içinden çıkan güzel kokulu mektup kâğıdına bir adres hazılmıştı. Adresin altında, şöyle bir cümle vardı: (Yarın akşam, saat dokuzda, büyük kapının yanındaki küçük demir kapının tokmağını bir kere vurunuz.)

Feyyaz, derhal tanıdığı Fatmanın el yazısını dudaklarına götürdü. yüzüne gözüne sürdü. Yazıyı değil, sahibini görmüş gibiydi. Sevincinden yerinde duramadı, sokağa fırladı.

(Devamı var)

000415

— Ayol daha dün akşam seni sarışın bir güzelle dans ederken görmüştüm...

— Yaaa, karım da gördü işte!..

— İci Paris —

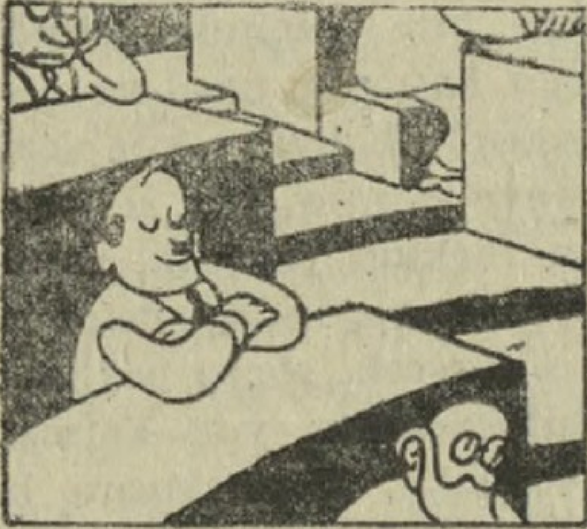

— Bir sadaka!...

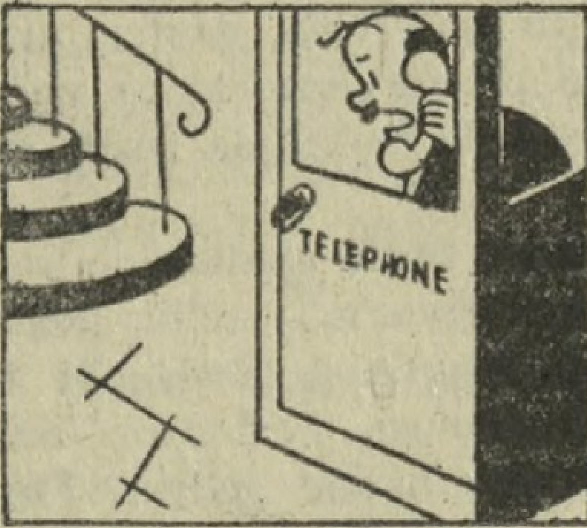
— France Dimanche —

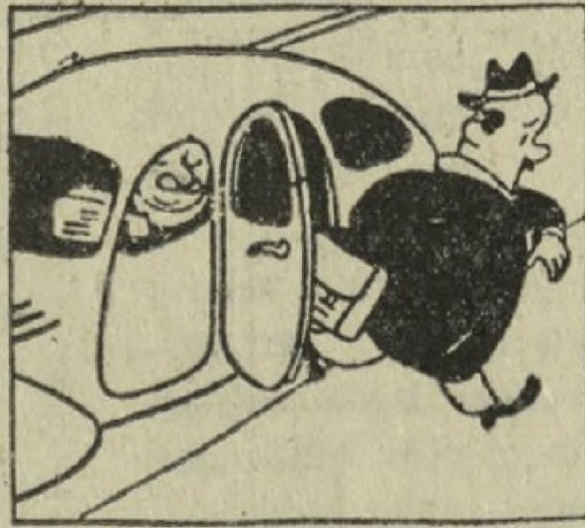

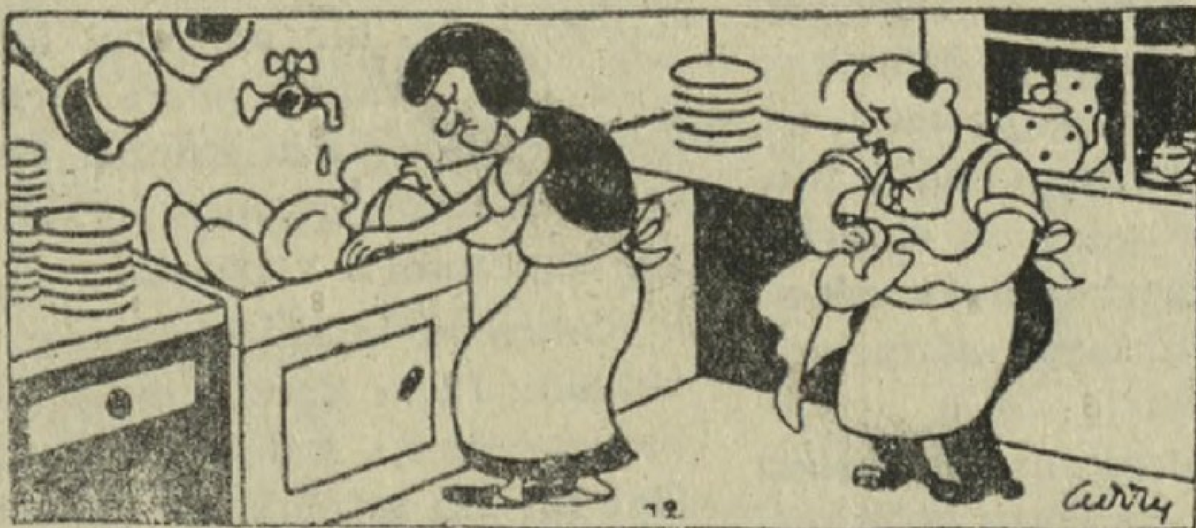
Kıskanç koca!..

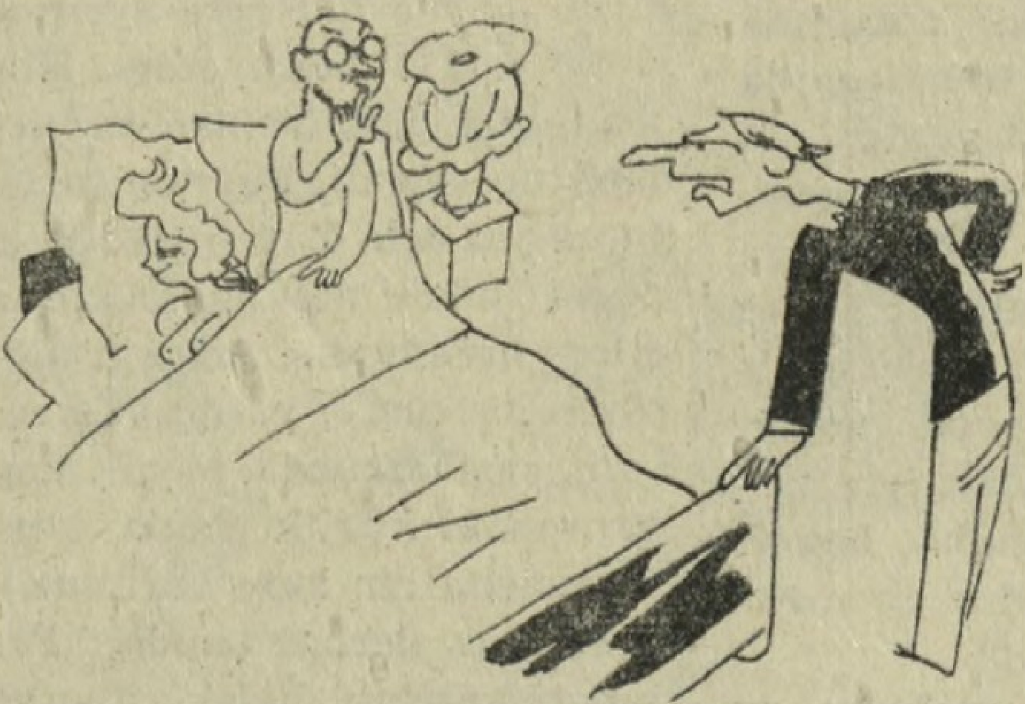

MİLLETVEKİLİNİN MACERALARI :
Karısı telefonla acele eve çağırmıştı!..

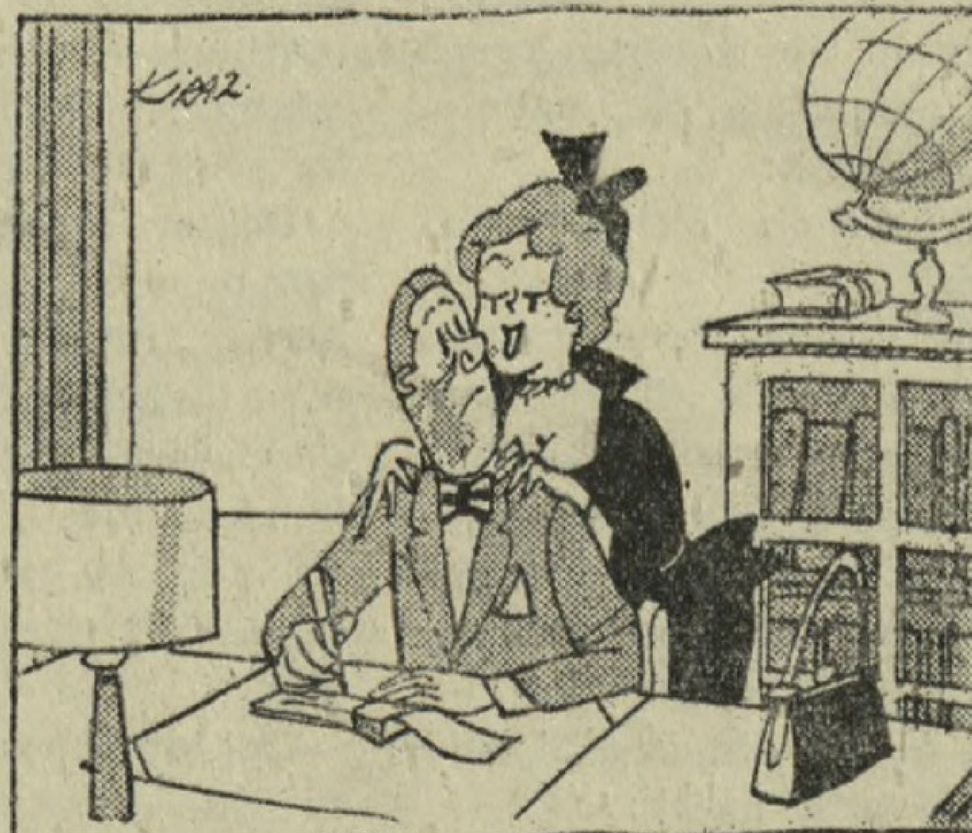
YAZISIZ!..

— Karımın yatağında ne arıyorsunuz, söyler misiniz doktor bey?..

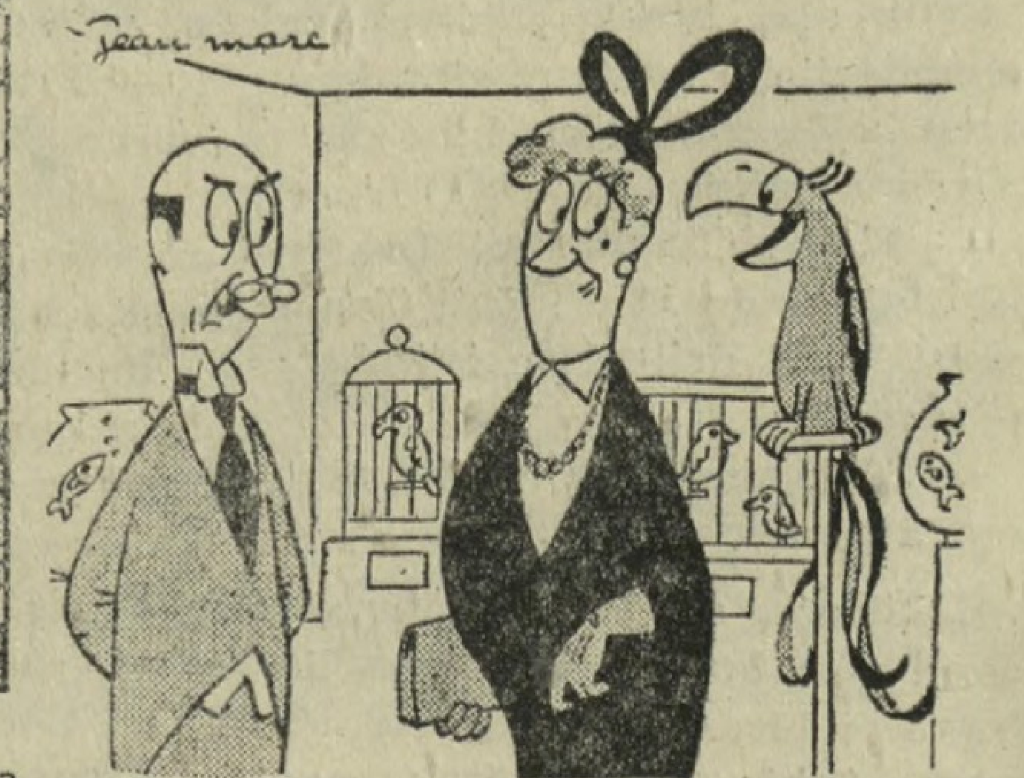
— Hayır, söyliyemem, meslek sırrıdır!..

— France Dimanche —

— Ah ne güzel imzan var, bir kaç çek daha imzalayıversene!..

— France Dimanche —

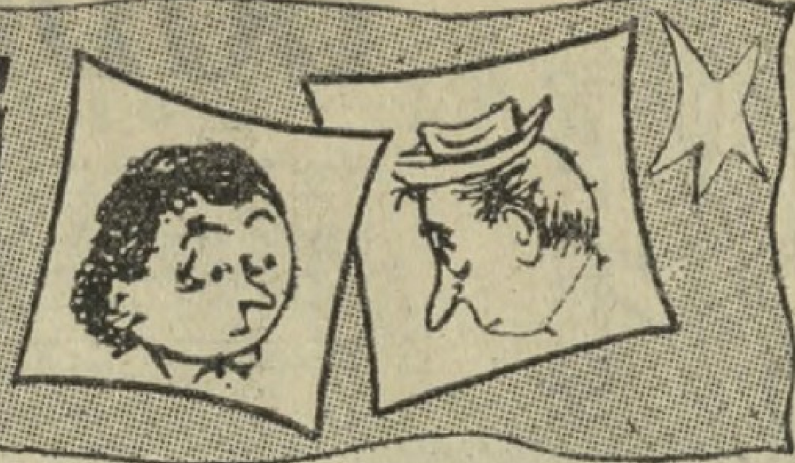

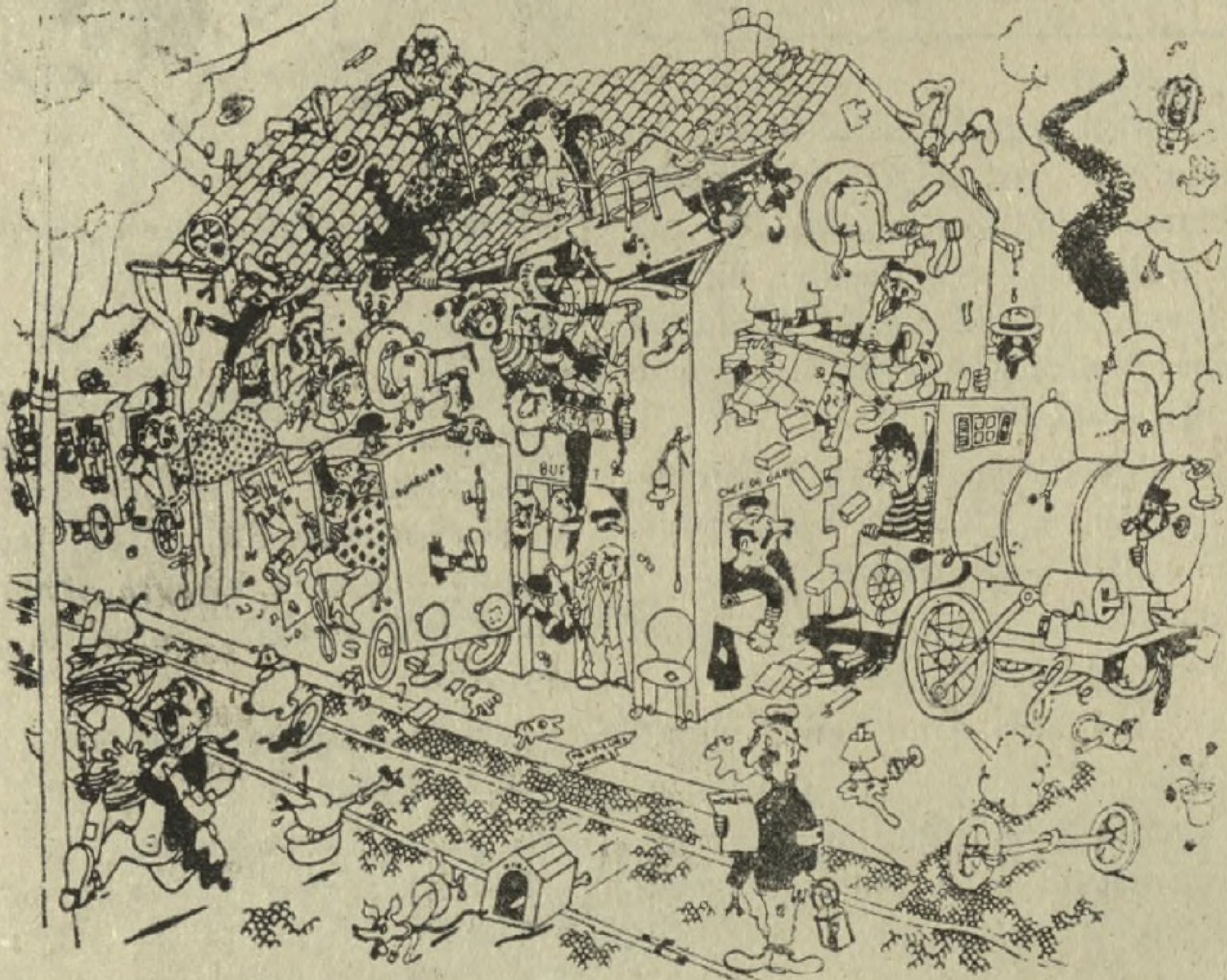
Papağan — Çok istedi, pazarlık edin!..

— İci Paris —

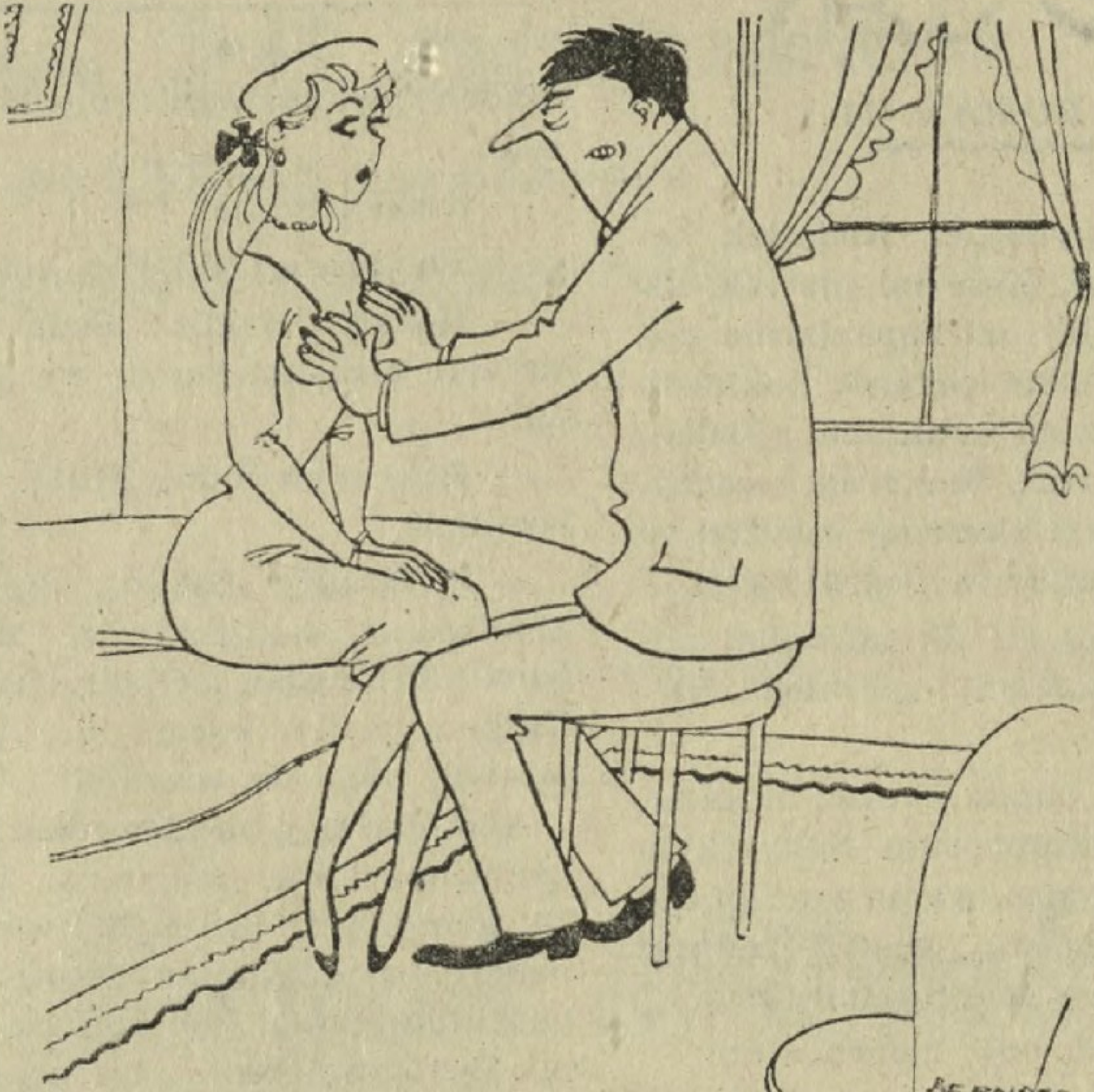
000416

KARİKATÜRLERİ

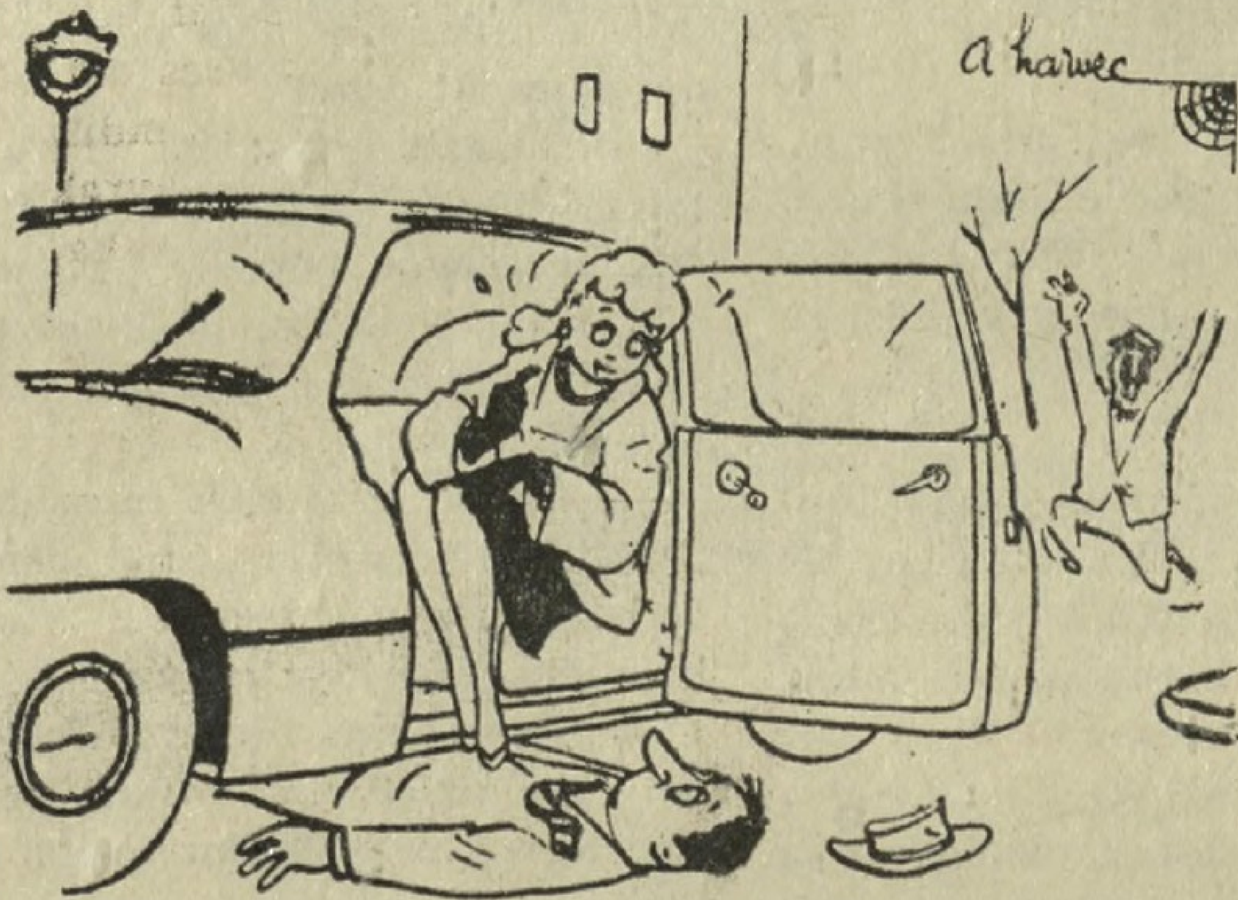

Makinist — 4 saat geciktim, yolcuları toptan götüreyim baril..
NOT: (Karikatürist René Caillé) nin (Onlar gibi) isimli albümünden bir Dubaut taklidi.)

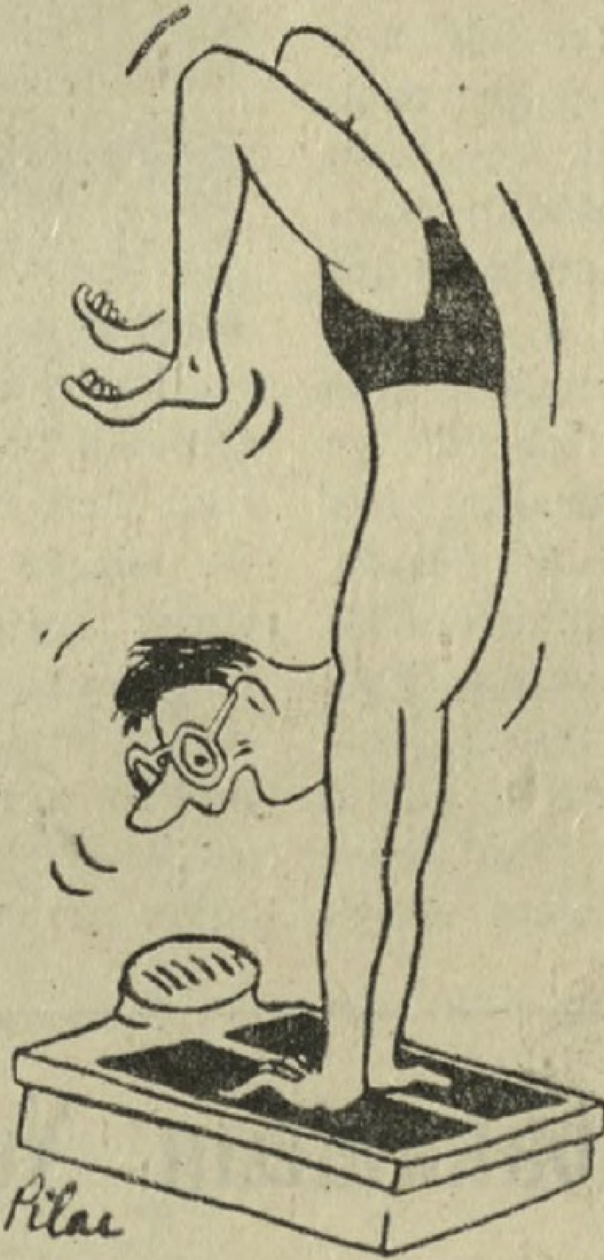
İpnotizmacı — Uyuyunuz, emrediyorum!..

— İci Paris —

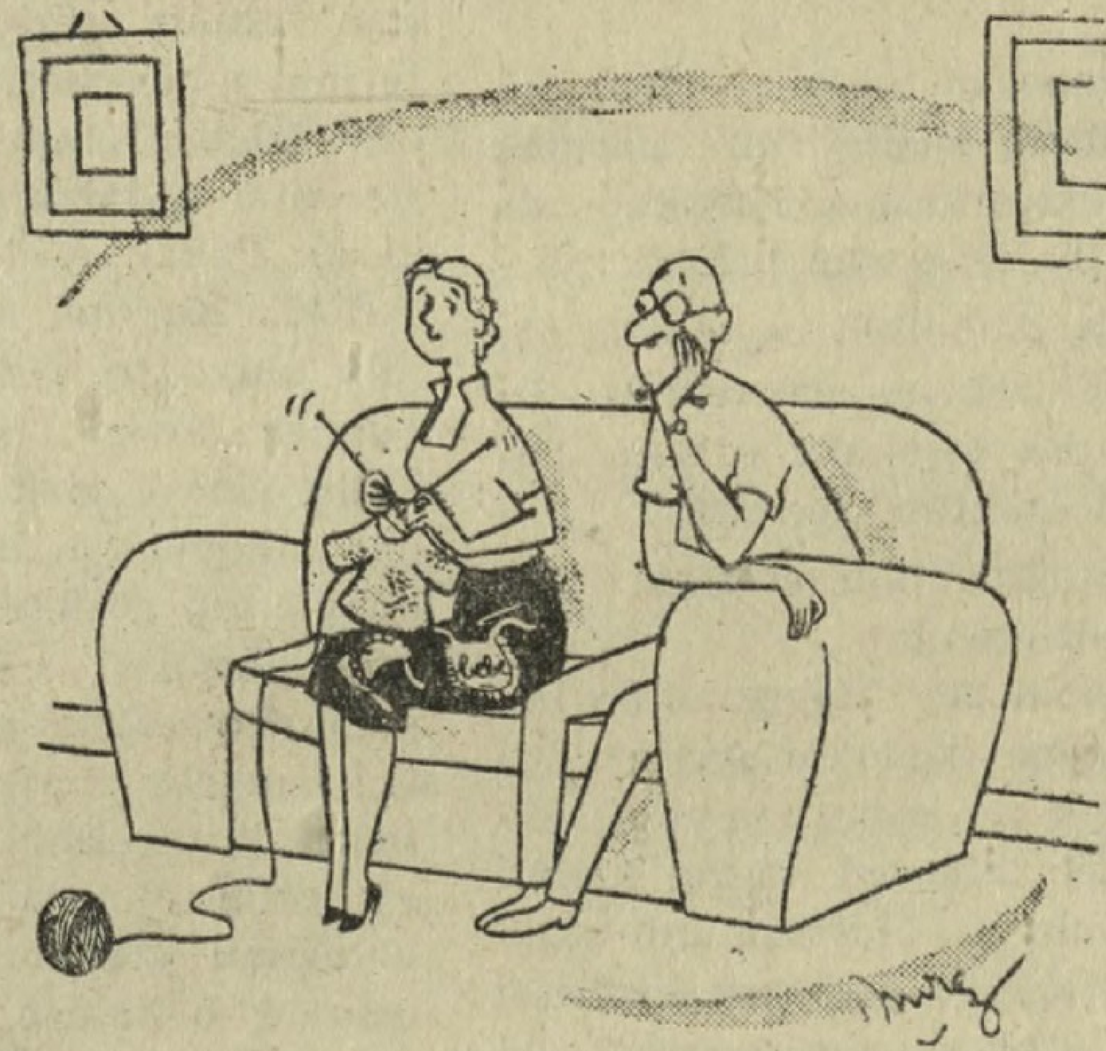
— Biraz gözlerinizi kapar mısınız, ineceğim!..

— France Dimanche —

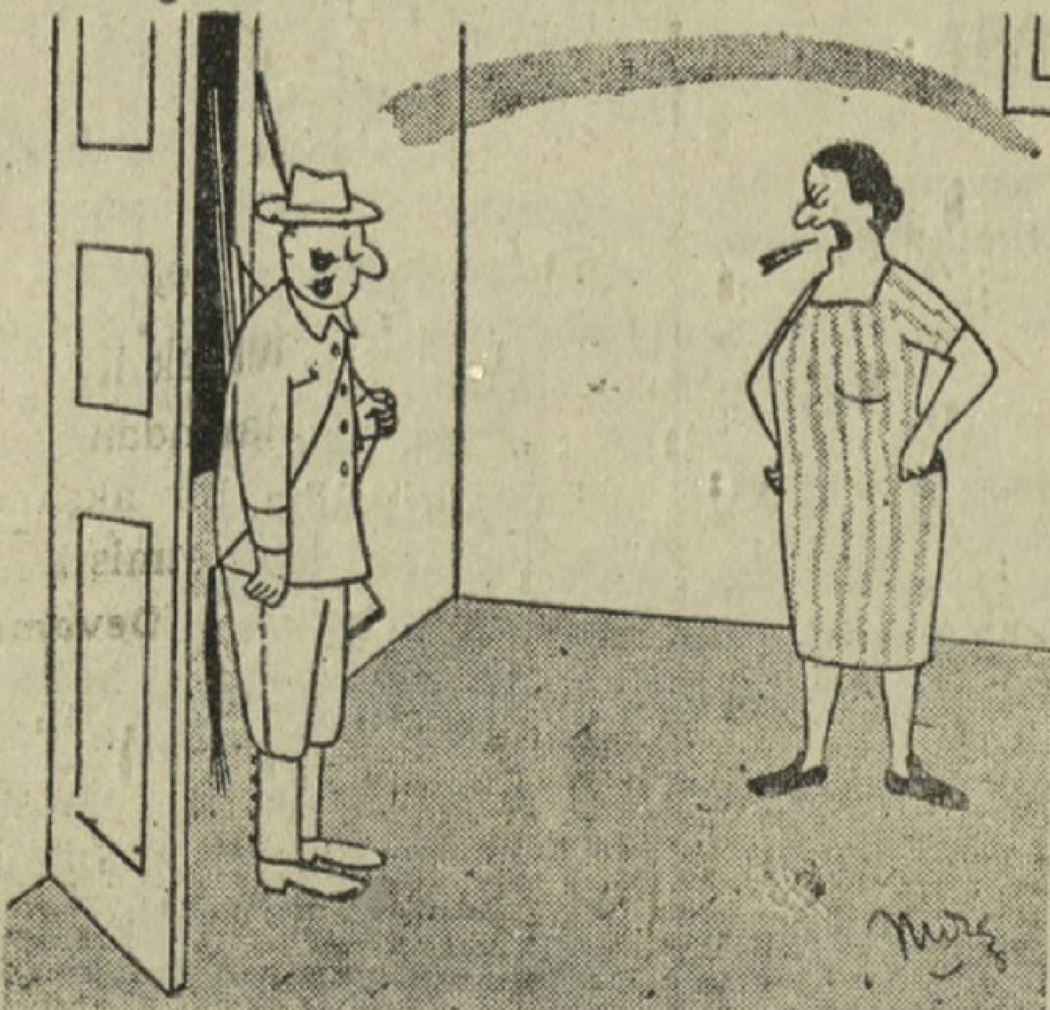
Miyop tartılıyor!..

— France Dimanche —

Koca — Şu bana hazırladığın sürprizin ne olduğunu merak ediyorum!..

— İci Paris —

— Maşallah, iyi avlanmışsın!..

— France Dimanche —

Boğa — Nasıl, karımla oynaşır mısın?

— İl Travaso —

— Sen selâm vermeğe mecbur değilsin!.

— France Dimanche —

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

MİZAHÎ ROMAN: 11

Bunu söylerken, Abdullah beyin yüzüne, gözlerini süzerek, kısa etekliğini diz kapaklarına doğru biraz daha çekerek bakmıştı. Turistik palas sahibinin gözleri, gayri ihtiyarî, ten rengi çorapların sımsıkı kavradığı mevzun ve dolgun bacaklara doğru kaydı.

Hayganoş bu ilk tarruzun muvaffak olduğunu görmüştü. Devam etti:

— Beni bunda parasız bırakmiştır, onu düşünoorum. Nevyorktan yola çıktıysam, yanıma az buçuk para vermişidi, kendisi gelincez kadar idare eder sanmışıdım...

Abdullah bey, hemen atıldı:

— Aman bayan, düşündüğünüz şeye bakın. Para için kendinizi ne diye üzüyorsunuz? Emredin, iste diğiniz kadar versinler kasadan. Burası sizin kendi eviniz demektir.

Hayganoş'un gözleri biraz daha süzüldü, etekliği bir parmak daha yukarı kalktı. Dudaklarında ağdalı bir tebessüm belirdi:

— Ah, Abdullah beyefendi, dedi, beni mahcup edoorsunuz. Size çok çok teşekkür ederim. Sayenizde üzüntüm geçmiştir.

— Estağfurullah, estağfurullah, vazifemiz efendim...

Abdullah bey, Hayganoş'un bacaklarından güçlükle ayırdığı gözlerini bir an kapıya çevirdi, endişeli bir bakıştan sonra, kendisine yanaşma tebessümünü sezinler gibi olduğu pastırma kraliçesine bir iltifat savurmak istedi. Gülerek:

— Hele sizin gibi, emsali az bulunur güzel bayanlara...

Hayganoş, şahnişli göğsünü sarsan fıkırdak bir gülüşle mukabele etti:

— Komplimanınıza römersiye ederim ,beyim. Güzelden ağnayan bir zat olduğunuz besbelli âşikâr meydandadır. Ama bu komplimanınızı madamanız duymasın.

— Bizim madama vurdum duymazdır, bayan, o cihetten merak etmeyin.

— Sanmam, iftira edoorsunuz.

— İnan olsun öyledir. Yalnız bizim daktiloyu kıskanır. Onu da neden kıskanır bilmem. Affedersiniz, ne kalçası vardır, ne göğsü vardır kızcağızın. Fasulye sırığı gibi bir şey. Kıskanılır mı? Kıskanır işte. Takmış kancayı ona, elinden gelse bir kaşık suda boğacak.

— Kıskançtır he?

— Eh, arasıra tutarağı tutar.

— Haksız değildir. Sizin gibi bir zatı kıskanmasın da ne yapsın?

— Aman efendim, iltifat ediyorsunuz.

— İltifat değil, hakikat deorum. Zenginsiniz, yakışıklısınız, zatlığınız sıfatınızdan bellidir. Ahhh! Keşkem benim kocam size benzeseydi, daha ne isterdim?

Abdullah bey bu aleni ilânı aşk karşısında biraz şaşalamıştı. Hele Hayganoş, yerinden kalkıp da kanapeye, onun yanına oturunca, büsbütün yüreği kabardı. Bu sabık Beyoğlu nazenini, bir uçurum gibi derin ve kahpe kanapenin üstünde, vücudünün tatlı sıcaklığını ona duyuracak kadar yakın oturur oturmaz, ellerini uzatmış, Abdullah beyin başını iki yanından tutmuş, gözlerini onun gözlerinin içine daldırarak, dudaklarını âdeta buseye hazır bir halde onun dudaklarına doğru uzatmıştı. Fakat, Abdullah bey hazır değildi. Kadının maksadını anlar gibi oluyordu. Hayganoş'un vücudünden intişar eden iç bayıltıcı koku, gergin ipek çorapların için de, olduğundan daha mevzun ve daha cazip gözüken bacaklar, aklının dizginini ellerinden alıyor, gemi azıya almış bir küheylân gibi, rastgele koşturuyordu. Pastırma kraliçesinin, kayıtsız şartsız teslim olmağa hazır bir halde olduğunu görüyordu, fakat kendisinde, o kaleye hücum etmek cesaretini bulamıyordu. Sonra, bulundukları yer, böyle kahramanlıklara da müsait değildi. Her an, ya Rafael'in, ya başka birinin gelmesi ihtimali vardı. Alnından nohut tanesi gibi terler boşanarak ayağa kalktı:

— Affedersiniz, diye mırıldandı, burası, malûm ya, biraz tehlikeli... Bir gelen oluverir.

— Doğru, hakkınız var. Başka yere gidelim, öyleyse.

— Hay hay. Ama hemen şimdi olmaz.

— Yazık. Bugünki işini yarına bırakmaasın deyi bir laf vardır.

— Peki... Bu akşam...

— Bu akşam mı? Nerede? Benim odam oluur? Esasen benim odam, sizin odanız demektir. Macik paşanın karyolası....

— Olmaz. Orada karım aklıma gelir, rahatsız olurum.

— Demek ki karınızı bo kıdar sevoorsunuz ha?

— Öyle değil de... Hani, yani, şey... Başka yerde buluşuruz... Bahçede meselâ... Havuzun yanında... Oraya kimse gelip bizi rahatsız etmez.

— Peki, bahçe de.

Hayganoş gözlerini kapadı, dudaklarını uzattı. Abdullah bey bu göz kapayışa zevkli bir mestî mânası vermiş, koltuklarının altında, rüzgâr dolmuş gibi bir kabarıklık hissetmişti. O da dudaklarını uzattı. Fakat Hayganoş'un sadece yanaklarından şapırtılı iki öpücük almakla iktifa etti. Sonra, fırladı, odadan çıktı. Derin bir nefes almıştı. Bu nefeste bir miktar esef, bir hayli de rahatlama mânası vardı.

XI

Sadettin, Palasın holünde oturuyordu. Çenesini sağ eline dayamış, dirseğini sol dizine yaslamıştı Kırışık alnı ile, dalgın bakışlariyle, sıkıntılı haliyle, Rodin'in (Düşünen adam) heykeline benziyordu.

O sırada oradan geçmekte olan Hanife hanım, telâşla sordu:

— Yeni bir haber var mı?

Detektif, kısık bir sesle cevap verdi:

— Mücevherlerin nerede olduğunu biliyorum.

— Ya! Nerede?

— Bulunmaları icabeden yerden başka tarafa gittikleri dakikadan itibaren nerede iseler hâlâ oradalar.

— Bir kelime anlamadım. Bu ne biçim lâf, ayol?

— Bundan daha açık lâf olur mu? Dediğim gibi, o Nevres olacak hergelenin cebinde. Kendisi bizi tehditle, korku ile kıskıvrak yakalamamış olsa, ben onu yakalıyacağım ama...

— Ah, o anlattığım masaldaki padişahın karısının âşıkı benim âşıkım olmuş olsaydı, beni çoktan bu müşkülden kurtarmıştı!

— Hanımfendi, düşünmeden lâf ediyorsunuz. Bizim hırsız deniz aşırı yerde değil, burnumuzun dibinde.

— Yani, yeni bir haber yok, değil mi?

— Maatteessüf öyle.

— Eyvahlar olsun!. Pastırma kralı da neredeyse geliyor! Bu günlerde sayılı bir fırtına yok mu acaba?

— Ne olacak?

— Ne olacak? İmdadıma ondan başka yetişecek kalmadı. Fırtına olursa herifin bineceği tayyare, hareket etmez, yahut yolda düşer, ben de kurtulurum.

— Ha, bak bu iyi bir çare. Ama yok galiba.

Sadettin, bir yandan, çalınan mücevherler meselesini kurcalamağa devam etmiş, hattâ mühim bir adım bile atmıştı. Mamafih, yine de çizme ile yürümemişti. Bir çam devirmemek, işi büsbütün berbad etmemek lâzımdı. Detektifliğin icaplarından olan masrafı göze almış, bir akşam, Nevres'i içkiye davet etmişti.

(Devamı var)

Müsabakamızın Neticesi

Bundan evvelki müsabakamızın neticesini geçen sayımızda neşrecedektik. Fakat son günlerde bile uzaktaki okuyucularımızdan cevaplar geldiği için bir hafta geriye attık.

Kazananları bugün bildiriyoruz:

★ Birinci: Salâhattin Türkoğlu — İzci Türk sokağı, Yokuşçeşme, Samatya (Bir kastümlük İngiliz kumaşı).

★ İkinci: Hâmit Özgönül: Fatih Medresesi, Talebe yurdu, İstanbul (Mürekkepli dolma kalem).

★ Üçüncü: Müfide Ertur: Sultanahmet, Akbıyık mahallesi, Oyuncu çıkmazı, No. 22 (İpek çorap).

★ Dördüncü: L. Nahum Bankman: Diş tabibi: İkinci Beyler sokağı, No 35, İzmir. (Ciltli Akbaba kolleksiyonu).

— Diğer kazananlar gelecek sayıda —

000418

Tasarruf Hesapları İkramiyesi

Mart Çekilişi

50.000 Liradır

Bir kişiye 25.000 Liradır

Her (150) liraya bir kur'a

Şimdiden hesap açtırınız

EMNİYET SANDIĞI

Güzellik Banyonuzu....

Yeni PURO

GÜZELLİK SABUNU İLE YAPINIZ!

En lüks Amerikan sabunlarının ayarında olan YENİ PURO TUVALET SABUNU

- yepyeni bir formülle imal edilmiştir.
- cildinizin derinliklerine kadar nüfuz ederek yabancı maddeleri temizler.
- teninizi kadife gibi yumuşak, çiçek gibi taze yapar.
- en kısa zamanda Cazibe, Gençlik ve Güzelliginizi arttırmayı garanti eder.

faal

BOL KÖPÜKLÜ - NEFİS KOKULU

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

106

Büyük Müsabaka

500cü Fetih yılı için

★ Beşyüzüncü Fetih Yılına üç ay kadar bir zaman kaldı.

★ AYDABİR mecmuası, tarihte yeni bir çağ açan bu mutlu gün için bir şiir ve hikâye müsabakası açmıştır

★ Faruk Nafiz Çamlıbel, Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Reşat Nuri Güntekin. Yusuf Ziya Ortaç, Reşat Ekrem Koçu, ve Niyazi Ahmet Banoğlu'nun teşkil ettiği bir hakem heyeti gelecek eserleri inceleyecektir.

Tafsilât

Aydabir

mecmuasının bugünkü sayısında

Tural Öksürüğü Keser

000419

AKBABA

Fransanın Cannes şehrindeki uluslararası mizahçılar kongresine katılan meşhur İngiliz Karikatüristi Jan Peterson'un çok beğenilmiş bir karikatürü...

000420